

OD ROPSTVA DO SLOBODE

Svitanje novog dana

Izdavač:

Adventna crkva subotnjeg odmora
Waldstrase 37
57520 Dickendorf
Nemačka

Email: info@srac.de

Izdanje 2006.

OD ROPSTVA DO SLOBODE

F. T. Vrajt

Urednik Andreas Dura

Svitanje novog dana

Predgovor

Ova publikacija je doradena verzija transkripta autorovog predavanja održanog 1965. godine u Australiji. Slušaoci su bili toliko blagosloveni da su zahtevali da se studija izda u štampanom obliku. Konačno je dogovoreno da tekst preliminarne štampe bude urađen sa zapisa sa trake uz određenu doradu radi poboljšanja. Ovo je obavljeno i publikacija se pojavila pod naslovom „*Od ropstva do izbavljenja*“.

Otpriblike deset godina kasnije autor je izvršio temeljnu reviziju originalnog rukopisa. Mnogo iskustva se nagomilalo tokom prezentacije teme u međuvremenu, a svedoci su se umnožavali u tvdnjama da principi izloženi u ovoj studiji, ako se pravilno primene, dovode do rezultata. Ova nova proširena verzija štampana je pod naslovom „*Od ropstva do slobode*“.

Možda će čitalac steći utisak da je ovo iskustvo moguće samo za aktivne članove crkve, ali to bi bilo pogrešno, jer ovo može da doživi svaka osoba bez obzira na njenu eventualnu pripadnost nekoj crkvi.

Izdavači

Uvod

Svaka publikacija se izdaje sa određenom svrhom. Cilj ove publikacije je da objasni čitaocu kako da postigne potpunu pobjedu nad problemima koji uporno zagorčavaju životno iskustvo savremenog čoveka.

Ova studija ne objašnjava čitaocu kakav bi trebalo da bude. Ne postoji potreba za tim, osim ako je osoba lišena svake ambicije da bude bolja nego što jeste. Prosečna osoba zna šta želi da bude i istrajno teži tom cilju. Ako je čitalac pripadnik neke crkve koja ima visoke ideale i standarde, onda je shvatanje šta bi trebalo da postane još jasnije. Ne samo što je shvatanje jasnije, već su i zahtevi da se postigne visoki ideal ozbiljniji.

Problem je sledeći: Kako da postignem ono što znam da je ispravno i što želim iznad svega? Na ovo pitanje, bezbrojne hiljade ljudi danas traži odgovor.

Ako ste vi jedan od njih, onda je ova studija za vas. Ona nije napisana od strane teoretičara koji je špekulisao u potrazi za putem koji vodi do pobjede, već od strane onog koji je nakon grčevite potrage da dostigne najviše ideale hrišćanskog života, konačno pronašao način da se oslobodi svoje zle prirode.

Dakle, ova studija prezentuje testiranu i dokazanu proceduru. Ne samo što je testirana i dokazana, već je i biblijska procedura. Najzad, to je procedura koja se pokazala efektivna u iskustvu svih onih koji su iskreno tražili odgovor za probleme kojima se bavi.

Na insistiranje onih koji su pomoću ove studije pronašli rešenje za najsloženiji životni problem ova knjiga se ponovo štampa. Iskrena je molitva autora i dosadašnjih čitalaca da će učiniti za vas ono što je učinila za nas.

Prvi deo

Problem

Svet je danas svestan postojanja velikih problema, za koje ljudi intenzivno traže rešenja. Ali postoji samo jedno mesto gde se rešenja mogu pronaći, a to je u reči živoga Boga. Ovu istinu istakli su Jovan i Petar u svojoj odbrani od jevrejskih progonitelja, kada su objavili o Isusu Hristu sledeće reči: „Nema spasenja ni u jednom drugom, niti ima drugog imena pod nebom, danog ljudima, u kom treba da nađemo spasenje.“ *Dela apostolska 4:12.*

Dakle ne treba da idemo psihologu, doktoru, naučniku ili sociologu, ili bilo kome drugom da bi smo pronašli rešenje za ove probleme. Postoji samo jedno mesto, a to je reč Božja gde je otkrivena spasonosna moć Isusa Hrista i način na koji možemo da dođemo do nje.

U toj reči možemo da pronađemo uzbudljivu izjavu svedoka koji je lično iskusio spasonosnu moć te reči, i poznajući je, to objavio, „Ja se, naime, ne stidim jevanđelja...“ *Rimljanima 1:16.*

Postoji dobar razlog zašto se nije stideo jevanđelja Isusa Hrista, a taj razlog objavio je odmah, „...jer je ono sila Božja.“ *Rimljanima 1:16.*

Razmislite kako je sve apostol Pavle mogao opisati jevanđelje. Mogao ga je opisati kao teoriju, dobru vest,

istorijsku činjenicu, filozofsku raspravu i sl. Ali on nije iskoristio ni jednu od ovih definicija. Već je proglasio jevanđelje „silom Božjom“. Za Pavla je ono bilo sila, i to ne bilo koja sila, već sila Božja.

Od najveće važnosti je da na početku ove studije shvatimo šta je zaista jevanđelje. Bilo bi dobro da razmišljamo o moći i veličanstvenosti te sile. To je sila Božja koja je stvorila nebo i zemlju. Nemamo ni vremena ni prostora ovde da saopštavamo neke astronomske činjenice o veličini svemira. Kad bismo to mogli, onda bi deo te veličanstvene sile koja je sila Božja, počeo da obasjava naše umove.

Ista moć koja je stvorila svetove svojom rečju, je i moć jevanđelja. Ta sila koja je stvorila sve postojeće sada je dostupna za naše spasenje. Zato apostol Pavle izjavljuje: „...ono je sila Božja na spasenje.“ *Rimljanima 1:16*.

Tekst nam ne govori tačno od čega jevanđelje treba da nas spase. Ali da li je to zaista potrebno? U Bibliji je na ovo pitanje dat veoma određen odgovor. Kada je anđeo Gospodnji prišao Josifu, mužu Marije, majke Isusa Hrista, da objavi rođenje spasitelja, rekao je: „Ona će roditi sina i ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grehova njihovih.“ *Matej 1:21*.

Biblijske tekstove uvek treba upoređivati sa drugim biblijskim tekstovima. Istina izrečena u Božjoj reči ne treba da se ponavlja istim rečima na svakom mestu. Isus Hrist je srce jevanđelja i njegova sila. Dakle, ako je Isus došao da spase svoj narod od njihovih greha, onda kada Pavle kaže da je jevanđelje sila Božja na spasenje, jasno je da se radi o spasenju od greha.

Sa ovako velikom silom na raspolaganju, koja se ne može ni sa čim uporediti, a koju može slobodno da koristi svako ljudsko biće kako bi se spasilo od greha, kako može da postoji bilo kakvo opravdanje za greh u bilo čijem životu? Ne postoji opravdanje.

Milijarde ljudi, naravno, nisu zabrinute zbog problema greha. Oni žive po svojim željama i Bog im daje potpunu slobodu da čine onako kako žele. Ali bez obzira na to, oni snose krivicu i posledice svojih pogrešnih izbora.

Ali oni koji nastoje da se usklade sa božanskim obrascem, koji živom verom prihvataju božansku silu, biće tako promenjeni iznutra da će ljubav, strpljenje i čistota, postati njihove vladajuće osobine, njihova priroda. Iskusiće u sebi delovanje božanske sile i shvatiće da ne postoji sila, ni na nebu ni na zemlji, koja ih može primorati da greše. Dakle, oni postaju slobodni od greha. Svi mogu da iskoriste ovu silu kako bi zadoobili potpunu pobedu nad svakim grehom.

Jevanđelje je za svakoga, ali nije sila Božja za svakoga.

„Jer je ono sila Božja na spasenje svakome ko u nje ga veruje, prvo Judejinu, a i Grku.“ *Rimljanima 1:16*.

Samo za vernika je jevanđelje sila Božja za spasenje od greha. Za ostale, to je teorija, priča, doktrina, i sl. Isključivo za vernika ono je sila Božja.

U sledećem stihu Pavle nam govori koji je rezultat primene jevanđelja, „Jer se u njemu otkriva pravednost Božja, iz vere u veru, kao što je napisano: 'Pravednik će živeti od vere'“ *Rimljanima 1:17*.

U jevanđelju se otkriva Božja pravednost. Razmislite o značenju reči „otkriva“ u ovom kontekstu. To

znači da se pravednost Božja pokazuje tako da svaki posmatrač može jasno da je vidi. Ali gde se otkriva jevanđelje Isusa Hrista? Otkriva se u životima onih koji su prihvatili silu jevanđelja.

U životu Isusa Hrista, dok je bio na zemlji jevanđelje se otkrivalo kao sila Božja. Ono ga je spasavalo da ne učini greh tokom svog zemaljskog života. U tom životu pravednost Božja jasno se otkrivala. Hrist je primer onoga što bi mi trebalo da budemo.

„Jer ste na to pozvani, zato što je i Hristos stradao za vas i ostavio vam primer – da pođete njegovim stopama.“ *Prva Petrova 2:21*.

Dakle, onako kako je pravednost Božja kroz silu jevanđelja svakodnevno otkrivana u životu Hrista, tako treba da bude otkrivena i u životu svih njegovih sledbenika danas.

Život Isusa Hrista dok je bio na zemlji je obrazac po kome Bog želi da mi živimo naše živote. Svako ko se predstavlja kao hrišćanin treba da posmatra taj život, i kada vidi karakter koji čine osobine strpljenja, ljubavi, milosti itd., kao i svaka druga hrišćanska vrlina, prirodno treba da kopira taj ideal.

Ali prošli život, obeležen porazom i frustracijom obeshrabruje potencijalnog hrišćanina i gasi njegove nade na uspeh. Veoma je značajno da na početku ove studije, čitalac verom prihvati moćnu istinu da je jevanđelje sila Božja koja spašava od greha, tako da se pravednost Božja može otkriti u životu svakog vernika. U dometu svakom verniku nalazi se ova sila kako bi mogao da je upotrebi u svoju korist.

Ovo je, dakle, jevanđelje. Ono je moć koju Isus koristi kako bi ispunio svoje obećanje da će grešnog čo-

veka, pokvarenog, zagađenog, punog pakosti, mržnje, ponosa, i drugih plodova zle prirode, preobraziti u novog čoveka, ispunjenog ljubavlju, radošću, mirom, nežnošću, ljubaznošću, strpljenjem i svim ostalim plodovima Duha kako bi se pravednost Božja otkrila u njegovom životu. Ovo je jevanđelje i ništa drugo osim toga, kao i ništa manje od toga ne može biti jevanđelje Isusa Hrista.

Ali da li je ovo uobičajeno iskustvo čoveka koji sebe smatra hrišćaninom? Da bismo pronašli odgovor preduzećemo sledeći eksperiment.

Otidite do čoveka koji za sebe tvrdi da je hrišćanin, bez obzira na to kojoj crkvi pripada i postavite mu nekoliko jednostavnih pitanja,

„Recite mi iskreno da li svakodnevno činite neki greh?“

Ako je osoba zaista iskrena najverovatnije će odgovoriti,

„Da, moram da priznam da činim.“

Za ovakav iskren i tačan odgovor moramo pohvaliti osobu. Sada, nastavite sa sledećim pitanjem:

„Kada počinite taj greh o kome govorite i budete opterećeni osećanjem krivice, šta onda radite?“

On će najverovatnije odgovoriti,

„Priznam i zamolim Boga da mi oprost i da mi pomogne da to više ne činim u budućnosti.“

Ovo je opet iskren odgovor za koji moramo pohvaliti osobu. Kako bismo dokazali našu pretpostavku nastavićemo sa postavljanjem pitanja,

„Kada priznate greh, zatražite oprostaj i zamolite Boga za pomoć da ga više ne činite, šta se dogodi? Da

li taj greh postaje stvar prošlosti ili ga i dalje činite kao i ranije? Drugim rečima, da li uprkos vašem priznanju i molitvi nastavljate da činite isti greh?“

U ovom trenutku obično se može videti začuđujući izraz lica na čoveku kome postavljamo pitanja. Njegov odgovor bi otprilike mogao zvučati ovako,

„Zašto postavljate tako čudno pitanje? Naravno da greh ostaje prisutan! Pa ja sam i dalje čovek i moram se boriti sa tim dok živim. Činim greh u kontinuitetu i svaki put priznajem svoj greh i kajem se.“

Da li se ovo može nazvati iskustvom oslobođenja od greha? Odgovor je decidno Ne! Ovo je iskustvo u kome se stalno ponavlja ciklus grešenja i priznanja, grešenja i priznanja, grešenja i priznanja.

Pogledajmo u našem sopstvenom iskustvu. Razmislite o nekom grehu koji je dominantan u vašem životu. Razmislite kako ste ga počinili, kako ste osećali žaljenje i grižu savesti, zatražili od Boga oprostaj i pomoć da ga više ne činite, svečano obećali da ćete promeniti grešno ponašanje, a onda ste opet zatekli sebe kako činite taj isti greh. I tako u nedogled.

Zar nije istina da, ukoliko niste otkrili i primenili proceduru za oslobođenje od greha, isti greh koji je bio vaš problem pre desetak godina i dalje predstavlja nepremostivu prepreku na putu ka vašem autentičnom hrišćanskom iskustvu.

Ako iskreno sebi priznate ovu činjenicu, onda ste preduzeli prvi značajan korak ka izlasku iz ove situacije. Nije Božja volja da nastavite svoj život na ovaj način, a ovakav način života sigurno nije iskustvo onih koji poznaju i primenjuju moć jevandelja koje je sila Božja za spasenje od greha.

Danas postoji mnogo razlika u doktrinarnim verovanjima u različitim crkvenim telima. Svaka crkva tvrdi da na osnovu verovanja u određene doktrine, a u zajedništvu sa njom, se nalazi put spasenja. Međutim, činjenica je da bez obzira na tačnost doktrine, onaj ko ne razume i ne iskusi spasonosnu silu jevanđelja, je podjednako izgubljen kao i neko ko nikada nije ni bio vernik.

Ljudi mogu da veruju u različite religijske teorije, da posećuju ili budu pripadnici različitih crkava ili religijskih sistema, ali sve to neće obavezno osigurati spasenje. Ono što predstavlja vrednost je delovanje religije u čoveku. Jedino što će se računati kao uspeh je rezultat na kraju puta.

Ako jevanđelje u koje verujemo ne učini u nama ono što treba da učini jevanđelje Isusa Hrista kada se primeni u punom kapacitetu, onda ili verujemo u lažne doktrine, ili nismo primenili pravo jevanđelje i time nalikujemo „ludim devojkama“¹

Samo oni koji imaju ličnu pobedu nad grehom, koji znaju iz ličnog iskustva šta znači biti spašen od svakog greha, oni koji vide pravi napredak u svojim životima, samo oni imaju jevanđelje Isusa Hrista, i samo oni mogu da propovedaju jevanđelje Isusa Hrista. Niko ne može dati ono što nema. Samo čovek koji je istin-

¹ „Tada će biti carstvo nebesko kao deset devojaka koje uzeše žiške svoje i izneše u susret ženiku. Pet od njih bijahu mudre, a pet lude. I lude uzevši žiške svoje ne uzeše sa sobom ulja. A mudre uzeše ulje u sudovima sa žiškama svojim. A budući da ženik odočni, zadrijemaše sve, i pospaše. A u ponoći stade vika: Eto ženika gde ide, izlazite mu na susret“ (Matej 25:1-6).

ski pravedan može podučavati druge kako da postanu pravedni.

Ono što je neophodno da sada razumemo, pre nego što nastavimo dalje proučavanje, jeste da posao spasenja zahteva našu inteligentnu kooperaciju. Postoji posao za koji je nadležan i ovlašćen Bog, a postoji i posao koji mi moramo da obavimo. Bog savršeno razume svoj deo posla i spreman je da ga obavi u svakom trenutku i na svakom mestu. Problem je u tome što ljudi ne razumeju svoju ulogu u ovom poslu i tako onemogućavaju Boga da obavi svoj deo.

Da postoji uloga koju je Bog namenio čoveku pokazuju sledeće Hristove reči: „I saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi.“ *Prva Jovanova 8:32.*

Svrha ove knjige je da na jednostavan način predstavi istinu koju moramo saznati da bismo se oslobodili. Bez dalje diskusije o tome zašto moramo poznavati ovu istinu, nastavićemo dalje sa studijom koristeći jasan i jednostavan jezik.

Šta je greh?

Iskustvo, i istina otkrivena u reči Božjoj, pokazuju da je prvo pitanje koje treba postaviti i na njega odgovoriti sledeće,

„Šta je greh?“

Pitanje, da pojasnimo, nije „Šta su gresi?“ već „Šta je greh?“ Na prethodno pitanje bismo brzo odgovorili ubistvo, laž, krađa, itd... ali odgovor na drugo pitanje je nešto drugačiji. Ako ne bismo mogli pravilno da odgovorimo na ovo drugo pitanje, onda ne bi bilo

moгуće da pronađemo rešenje za greh, jer je neopodno da prvo razumemo problem koji treba da rešimo, kako bismo nakon toga shvatili rešenje.

Ipak, mnogi hrišćani po imenu, su ubeđeni da razumeju odgovor na ovo pitanje. Oni su brzi da kao odgovor navedu sledeće reči iz Biblije: „Greh je prestup zakona.“ *Prva Jovanova 3:4*.

Ovo je biblijski odgovor, i prema tome predstavlja tačnu definiciju greha, pod uslovom da se razume potpuno značenje teksta, a ne samo njegov limitirani koncept.

Greh je aktivnost

Reč „prestup“ u umu prosečne osobe asocira na aktivnost. Dakle, uobičajeno razumevanje navedenog stiha je da je *greh činjenje lošeg dela*.

Zbog ove grešne aktivnosti prestupnik je *kriv* i osuđen pred Bogom, dok je božanski lek za njegovo stanje *oproštaj*. Ovo se može prikazati sledećim dijagramom:

Sada nam nije teško da shvatimo odgovor na pitanje „Šta je greh?“ Da bismo pravilno razumeli odgovor proći ćemo kroz nekoliko pitanja. Prvo je:

„Da li će neko dobiti oprostaj ako ga ne traži?“

Odgovor je „Ne!“

„Da li će neko tražiti oprostaj ako nema osećaj krivice?“

Odgovor je opet „Ne!“

„Da li neko može imati osećaj krivice ako ne zna da njegova aktivnost predstavlja greh?“

Odgovor opet mora biti „Ne“.

Dakle, osoba mora znati koje su aktivnosti grešne kako bi imala osećaj krivice koji će je navesti da traži oprostaj. Odgovor na ova pitanja je ključni element znanja za one koji nastoje da pribave božanski lek za greh.

Greh je gospodar („sin-master“)

Ali dosadašnji odgovor ne doseže dovoljno duboko kako bi nam garantovao spasenje od greha. Greh je mnogo više od *onoga što činimo*. Ono što činimo je samo plod *onoga što jesmo*. Poznavanje naredne definicije greha je neophodan uslov za oslobođenje od njegove vlasti.

Kada je Učitelj jednom prilikom ušao u debatu sa farisejima jasno je izneo definiciju greha. Rekao im je: „I saznaćete istinu, i istina će vas osloboditi.“ *Jovan 8:32*.

Ovi ljudi otkrili su svoje neznanje osnovnih principa čije je poznavanje neophodno za proučavanje problema greha. Njihov odgovor je glasio: „Mi smo Avraamovo potomstvo i nikad nikome nismo robovali; kako ti govoriš: bićete slobodni?“ *Jovan 8:33*.

Sada, u svom odgovoru, Hrist nam predstavlja potpunu definiciju greha, „Odgovori im Isus: zaista, zaista, kažem vam, da je svaki - ko greši - rob greha.“ *Jovan 8:34*.

Ovde je greh identifikovan, ne kao pojedinačna aktivnost, već kao gospodar, jer ako je grešnik rob onda greh mora biti grešnikov robovlasnik (gospodar). Da bi bio gospodar greh mora predstavljati moć, jer niko ne može da vlada ako ne poseduje moć, a naročito ne nad onima koji nisu voljni dobrovoljno da mu služe.

Greh je gospodar koji od onih nad kojima vlada ne dobija dobrovoljnu službu, već ih potčinjava silom. Prema tome, pravilno je da razmišljamo o grehu kao o robovlasniku. Originalna grčka reč iz koje je izvedena reč sluga bila je reč koja se koristila da označi roba, a i često se tako prevodi u modernim biblijskim izdanjima.

Sada smo u mogućnosti da značajno proširimo definiciju greha radi pravilnijeg razumevanja pojma. Greh je gospodar koji vlada nad nama protiv naše volje, tako da se nalazimo u stanju ropstva. Za ovakav problem, ispovest i oprostaj, onako kako se uobičajeno razume u teološkoj nauci, nije rešenje. Ono što nam je potrebno je izbavljenje iz ropstva. Ponovo ovo možemo prikazati sledećim dijagramom:

Isto pravilo koje važi za oprostaj važi i za izbavljenje; niko ništa ne dobija ako ne traži. A niko neće tražiti izbavljenje od greha ukoliko prvo ne razume da

se nalazi u ropstvu i da je priroda greha da vlada nad njim protiv njegove volje. Važno je da opet naglasimo da je prvi korak u razumevanju postupka izbavljenja razumevanje odgovora na pitanje,

„Šta je greh?“

Međutim, žalosna je činjenica da se razumevanje većine ljudi zaustavlja na limitiranom konceptu greha. Njihovo razumevanje se ograničava na sledeći tok misli:

Aktivnost -> Krivica -> Oproštaj

Zbog ovakvog pogrešnog shvatanja, sekira se nikada ne postavlja na koren drveta, tako da greh nije iskorenjen zbog čega savremena religija obraća pažnju samo na spoljne zahteve moralnog zakona, čime problem nije rešen već samo zamaskiran, a navodnim hrišćanima i pripadnicima crkava takva maska daje mogućnost da prevare mnoge i zajedno ih sa sobom odvuču u propast i večni zaborav.

Robovlasnik („sin-master“) je koren greha, a Biblija ga naziva različitim imenima: U *Rimljanima* 8:7 on se naziva „karnalni um;“ u *Rimljanima* 6:6 naziva se „stari čovek;“ u *Jezekilju* 36:26 naziva se „kamenno srce.“ Robovlasnik („sin-master“) je takođe u Bibliji označen simbolom teške bolesti – lepre.

Rimljanima 7

Nigde nije aktivnost robovlasnika („sin-mastera“) bolje opisana nego u sedmom poglavlju Poslanice Rimljanima apostola Pavla. Sada ćemo obratiti pažnju na stih devet ove poslanice gde Pavle navodi: „I ja sam

nekad živeo bez zakona; a kad je došla zapovest greh je oživeo, a ja sam umro.“ *Rimljanima 7:9.*

Pavle ovde govori precizno o vremenu kada je zakon ušao u njegov život. Do tog trenutka on o sebi izjavljuje,

„I ja sam nekad živeo bez zakona.“

Drugim rečima, bio je grešnik po sopstvenom izboru. Ovo je prirodno stanje svakog čoveka pre nego što sazna za Božji zakon. On je voljan da bude grešnik. Srećan je da bude takav. To ga nimalo ne zabrinjava.

Ali dolazi trenutak kada zakon ulazi u njegovu životnu iskustvo. Susret sa zakonom obasjava njegov um principima pravednosti koje bi trebalo da primeni u svom životu i ponašanju. Ovo predstavlja prvi korak ka Hristu – poznavanje zakona. Do ovog znanja on može doći čitanjem Božje reči, slušanjem nekog propovednika, ili na neki drugi način. Sticanje znanja o zakonu je apsolutno neophodan preduslov da bi pro našao Hrista kao spasitelja od greha.

Poznavanje Božjeg zakona navodi ga da shvati svoj položaj pred Bogom. Ovo se naziva ubeđenje, i predstavlja drugi ključni korak ka Hristu.

Ukoliko onaj ko je ubeđen u svoje pravo stanje ne pruža otpor uticaju Duha na svoje srce, ubeđenje će ga voditi ka pokajanju. Eventualni otpor može zakočiti proces koji bi trebalo da vodi od ubeđenja ka pokajanju. Ovo je vrlo realna opasnost obzirom da nije prijatno iskustvo da čovek vidi sebe onakvim kako ga Bog vidi. Prirodna je tendencija ljudske prirode da ne prihvati ovo otkrivenje. Jedan ovakav slučaj zabeležen je u Bibliji u priči o Feliksu i Drusili: „A posle nekoli-

ko dana dođe Feliks sa svojom ženom Drusilom, koja je bila Judejka, te pozva Pavla i slušaše njegove reči o veri u Isusa Hrista. Kada je pak raspravljao o pravednosti, uzdržljivosti i o budućem sudu, Feliksa obuze strah i odgovori: sad idi, a kad nađem malo vremena, pozvaću te opet.“ *Dela apostolska 24:24,25.*

Strah koji je obuzeo Feliksa je jasan dokaz da je doživio ubedenje o svom realnom stanju koje bi ga vodilo do pokajanja da nije nastojao da odbaci neprijatne istine o sebi.

Prekinuo je razgovor sa apostolom, izgovarajući se nedostatkom vremena, onda kada su mu njegove reči bile preko potrebne da bi mu osvetlile put do Učitelja. Iz ove priče treba da naučimo koliko je značajno da preduzmemo svaku meru predostrožnosti kako nam se ne bi desilo da odbijemo istinu koju nam Bog šalje o nama, već da je prihvatimo u duhu istinskog pokajanja kako bismo mogli da u skladu sa Božjim planom pređemo na sledeći korak. Ukoliko se ubedenje prihvati, Gospod će nam odmah dati duh pokajanja.

Pokajanje nije samo mržnja prema grehu već i odvratanje od njega. Nije dovoljno samo da mrzimo greh zbog štete koju nam pričinjava. I Juda i Valam su mrzeli posledice koje im je greh prouzrokovao, ali nisu mrzeli greh po sebi. Kao što mrzimo prljavštinu zato što je prljavština, tako treba da naučimo i da mrzimo greh zato što je greh. Kada ovo naučimo i primenimo automatski ćemo zavoleti pravednost zato što je pravednost.

Ova pojava nije prirodna za ljudska bića. To nije nešto što možemo sami u sebi da proizvedemo. Prema

tome, pokajanje je dar od Boga. To je Biblijska istina: „Njega je Bog svojom desnicom uzvisio kao poglavara i spasitelja, da dodeli Izrailju pokajanje i oprostaj grehova.“ *Dela apostolska 5:31.*

Pokajanje, kada se prihvati kao dar Božji koji rezultira delovanjem Svetog Duha kroz Reč, biće udruženo sa priznanjem greha.

Ovo su, dakle, četiri koraka koja nas vode Hristu, znanje, ubeđenje, pokajanje i priznanje. Istina je da su mnogi prošli kroz ove korake u svom ličnom iskustvu najbolje što su znali, smatrajući da su ispunili uslove da se oslobode od greha, pa ipak nisu zaista doživeli izbavljenje.

Tačno je da kada se iskustvo sadržano u ovim koracima doživi na način kako je to Bog predvideo, onda je čovek nesumnjivo oslobođen. Problem je u tome što mnogi ne razumeju šta svaki od navedenih koraka zaista sadrži. Uobičajeno se razume neophodnost pokajanja i priznanja za učinjeni greh, dok nedostaje razumevanje da mora doći do dubljeg pokajanja kako bismo priznali ne samo ono što smo učinili, nego i ono što jesmo.

Prisetite se uzbudljivog trenutka kada ste prvi put saznali istinu o Bogu i njegovom zakonu. Kako je lepo i konzistentno izgledala istina i koliko je bila sposobna da vas uveri u vaše realno stanje. Shvatili ste da je celokupan vaš prošli život bio ispunjen sebičnošću i grehom, i u dubokom pokajanju iskreno ste poželeti da to promenite. Decidno ste odlučili da ćete poslušati svaku Božju zapovest i uskladiti se sa propisima njegovog zakona. Kao stari Izraelci rekli ste, „A oni

rekoše: što je god rekao Gospod činićemo i slušaćemo.“ *Izlazak 24:7.*

Najozbiljnije ste se posvetili tome da ćete izvršavati Božje naredbe.

Ubrzo ste mogli da primetite prve rezultate barem što se tiče pojedinih spoljašnjih manifestacija. Velike pobjede su zadobijene nad mnogim privlačnostima koje svet nudi, a koje su vas ranije opčinjavale. Ali ipak, nestrpljenje, gnev, i drugi unutrašnji problemi su ostali prisutni. Oni su se aktivirali da vas poraze. Pognuli ste se pod dubokim uverenjem da kontinuirano grešite. Priznali ste ove grehe i odlučili da ćete ih odbaciti, ali vaše odluke nisu se realizovale. Isti problemi neprestano su se vraćali pružajući vam neprijatno kontinuirano iskustvo neuspelih pokušaja.

Ovo iskustvo nam precizno opisuje apostol Pavle: „Ne razumem šta činim, jer ne činim ono što hoću, nego činim ono što mrzim. Pa, ako činim ono što neću, slažem se da je zakon dobar. U stvari, to ne činim ja, nego greh koji prebiva u meni. Znam, naime, da u meni, to jest u mom telu, ne prebiva dobro. Jer, hteti, to u meni postoji, ali činiti dobro, ne. Jer, ja ne činim dobro, koje hoću, nego činim zlo, koje neću. Ali, ako činim ono što neću, onda to ne činim ja, nego greh koji prebiva u meni. Tako otkrivam ovaj zakon: kada hoću da činim dobro, nameće mi se zlo. Svojim unutrašnjim bićem uživam u Božjem zakonu, ali u svojim udovima vidim jedan drugi zakon, koji vodi rat protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima. Jadan sam ti ja čovek! Ko da me izbavi od ovog smrtnog tela?“ *Rimljanima 7:15-24.*

Ovim rečima Pavle odlično opisuje naše dosadašnje iskustvo hrišćana po imenu. Često mi se dešavalo dok sam čitao ove stihove da prisutni reaguju izgovarajući sledeće reči,

„Ovo je precizan opis mog iskustva. Pavle je govorio o meni kada je pisao ove reči.“

Nakon čitanja ovog biblijskog teksta, možemo da vidimo da je Pavle lično iskusio prve korake ka Hristu o kojima smo govorili. Jasno je da je poznavao zakon kao i svoj položaj u odnosu na njega koji je bio frustrirajući zbog nemogućnosti da dostigne standard koji zakon zahteva. Ranije u istom poglavlju svedočio je sledeće, „zakon je svet i zapovest je sveta, pravedna i dobra.“ *Rimljanima 7:12.*

Dalje, on kaže, „znamo, naime, da je zakon duhovan.“ *Rimljanima 7:14.*

Ranije smo naglasili, da poznavanje zakona rezultira znanjem o sopstvenom stanju. Zato Pavle kaže, „znamo, naime, da je zakon duhovan, a ja sam telesan, i kao takav prodan pod greh.“ *Rimljanima 7:14.*

Ovakvo uverenje o sopstvenom grešnom stanju, a ukoliko mu se čovek ne odupire, treba da dovede do pokajanja. Nesumnjivo je da Pavle u trenucima kada je pisao svoju poslanicu Rimljanima, ima dar pokajanja jer jasno svedoči da mrzi greh, „...nego što mrzim – to činim.“ *Rimljanima 7:14.*

Pavle najodlučnije pokušava da odbaci greh. Nema sumnje da je u njemu prisutno pravo pokajanje koje prati priznanje. U stvari, ceo ovaj pasus je priznanje.

Sada je jasno da je Pavle, u ovoj fazi svoje potrage za spasenjem prošao četiri sledeća koraka ka Hristu:

1. Znanje,
2. Ubeđenje,
3. Pokajanje,
4. Priznanje

Još je jasnije da on u ovoj fazi nema oslobođenje od greha, pa prema tome nema ni spasenje. Od najvećeg je značaja da se ova činjenica zapazi i prepozna, jer postoji fatalna opasnost samoobmane u razmišljanju da smo preduzevši ove korake, stvarno ili umišljeno, osigurali sebi spasenje.

Iz Pavlovih reči vidimo da je moguće da preduzmemo ove korake, u celini ili delimično, a da i dalje ostanemo u ropstvu greha. Ovo predstavlja ciklično iskustvo grešenja i kajanja u vezi sa istim gresima koji se ponavljaju iz godine u godinu. To je život roba greha, koji je primoran na takav način života, iako zna i želi bolje.

Kada osoba dođe do znanja o Božjoj istini, iskusi ubeđenje u greh, pokaje se i prizna, sklona je da veruje da je pronašla spasenje iako je i dalje rob svoje stare grešne prirode. Pavlovo svedočanstvo iz sedmog poglavlja poslanice Rimljanima je potvrda ovih činjenica.

Postoji mogućnost da se iz Pavlovih reči koje sačinjavaju sedmo poglavlje poslanice Rimljanima izvuče pogrešan zaključak o njegovom iskustvu. Do pogrešnog zaključka će se doći ukoliko rezonujemo na sledeći način:

„Pavle je bio veliki Božji čovek. Razumeo je jevanđelje i plan spasenja. Biće spašen u kraljevstvu Božjem, a ipak svedoči da je bio telesan, prodat pod greh, i rob greha. Nije činio ono što je znao da je ispravno,

nego je sebe stalno zaticao kako čini upravo one stvari za koje je znao da su pogrešne.

Ako je ovo bilo Pavlovo iskustvo u vreme kada je bio pravi hrišćanin i imao nadu da će biti spašen, onda i mi moramo očekivati da će naše hrišćansko iskustvo biti identično iskustvu opisanom u Rimljanima 7.“

Drugim rečima, rasprostranjeno je verovanje da je iskustvo čoveka opisano u Rimljanima 7, iskustvo ponovo rođenog hrišćanina.

U ovom argumentu greška se nalazi u pretpostavci da Pavle u Rimljanima 7 opisuje svoje iskustvo nakon što je postao hrišćanin, dok on u stvari govori o procesu kroz koji je prolazio na svom putu da tek postane hrišćanin.

Spašen ili ne?

Da bismo ilustrovali ovu tvrdnju, dozvolite mi da se prisetim jednog iskustva. Bio sam pozvan da govorim o načinu za oslobođenje od greha od strane jednog visokopozicioniranog crkvenog zvaničnika. On je bio upravnik jedne verske ustanove i odlično verziran u doktrinama crkve, a pridržavao se zakona u potpunosti onoliko koliko se to moglo videti na osnovu njegovog spoljašnjeg ponašanja. Godinama je obavljao posao propovednika. Ipak, kada sam mu pročitao Pavlove reči iz poslanice Rimljanima 7, on mi je rekao:

„To je tačna ilustracija mog iskustva od kada sam se predao Gospodu. Rođen sam sa problemom gneva i ta osobina me i dalje prati. Često me obuzme gnev

tako da ne mogu da vladam sobom. Osećam i razumem da je to greh. Svaki put u molitvi priznam i donesem odluku da se neće ponoviti. Međutim kada se sila iskušenja ponovo pojavi gnev me ponovo savlada. U potpunosti saosećam sa onim što Pavle govori u Rimljanima 7.“

Ovaj čovek je bio iskren i otvoren kao i Pavle u svojoj poslanici. Bez namere da mu sudimo, ispravno je postaviti pitanje, da li će ovaj čovek ustati o vaskrsenju pravednih ili će biti zauvek izgubljen?

Pre nego što pokušate da odgovorite na ovo pitanje, najpre se uverite da pravilno razumete iskustvo čoveka koji je opisan u Rimljanima 7.

Ovo je taj čovek:

- On poznaje Božji zakon i pridržava se njegovih propisa najbolje što može.
- Pripadnik je crkve i redovno prisutan na njenim službama.
- Ima visoku poziciju u crkvi.
- Redovno daje desetak i priloge.
- Aktivno učestvuje u misionarskim projektima crkve.
- Veoma je uvažen od strane društvene zajednice.

Ipak, on priznaje da je i dalje rob svoje unutrašnje prirode i da ne može da bude u potpunosti onakav kakav bi želeo.

Ovo je čovek opisan u Rimljanima 7. On nije grešnik po svom izboru i svetovan čovek koga Bog i večnost skoro uopšte ne zanimaju. Znamo da svetovan čovek, ako se ne promeni, nikada neće biti među vaskrsnutim pravednicima. Ali šta će biti sa čovekom iz

Rimljanima 7? Ovo je veoma značajno pitanje i od životne je važnosti da znamo tačan odgovor.

Postoje dve činjenice koje značajno utiču na to da mislimo da je iskustvo opisano u Rimljanima 7 život istinskog hrišćanina:

1. Svesni smo da su naši životi tokom zajednice sa crkvom, pravilno opisani u Rimljanima 7. Skloni smo da mislimo o našim naporima i žrtvama koje smo podneli zbog istine i za istinu, i nismo voljni da priznamo da je sve to bilo uzalud.

2. Drugo, često razmišljamo o ljudima koji su nam bili dragi, za koje znamo da su umrli u stanju opisanom u Rimljanima 7. Nadali smo se da ćemo ih videti ponovo. Sada, ako prihvatimo činjenicu da čovek iz Rimljanima 7 nije spašeni hrišćanin, plašimo se da ih nikada više nećemo videti.

Video sam dosta ljudi koji su insistirali na verovanju da je čovek iz Rimljanima 7 pravi hrišćanin, samo iz ovog razloga. Oni su propustili da razumeju da bez obzira na to šta veruju, činjenice ostaju činjenice. Njihovo odbijanje da ih prihvate kao takve neće ni u najmanjoj meri promeniti realnost situacije.

Pitanje pred nama je od životne važnosti. Da li je iskustvo čoveka opisanog u Rimljanima 7 iskustvo pravog hrišćanina ili nije? Kad god se ovo pitanje postavi, po pravilu se mogu dobiti tri različita odgovora:

1. Postoje oni koje tvrde da će ovakav čovek biti spašen.

2. Ima i onih koji nisu sigurni kako da odgovore,

3. a postoje i takvi koji tvrde da ako ovaj čovek umre u ovakvom stanju, neće biti vaskrsnut sa pravednicima.

Prema tome, možemo da vidimo da postoje određene nedoumice o tome da li je iskustvo iz Rimljanima 7 iskustvo onih koji su spaseni ili onih koji su izgubljeni. Izuzetno je značajno da imamo pravilno razumevanje ove teme ukoliko želimo da zadobijemo večni život.

Postoji dobar razlog za ovo.

Razmotrite rizičnu poziciju u kojoj se nalazi osoba koja zna da je u stanju opisanom u Rimljanima 7, a ipak u isto vreme veruje da je to regularno hrišćansko iskustvo, iako u realnosti to nije. Takva osoba neće tražiti ništa bolje već će biti zadovoljna sa onim što ima. Samo oni koji traže mogu da pronađu. Prema tome pošto on ne traži ništa drugo samim tim i ne pronalazi. Kada u veliki čas objave konačnog suda, otkrije da se oslanjao na lažnu nadu, njegov gubitak će biti tragičan. Ništa nije strašnije nego proći kroz ceo život misleći da smo na pravom putu, a onda saznati tek kada bude prekasno, da ono što smo smatrali spasenjem uopšte to i nije.

Važno je da razumemo da ljudske interpretacije i mišljenja ne treba da odluče polemiku o ovom pitanju. Jedini autoritet je Reč Božja. Odgovor se mora naći tamo i samo tamo. Dakle, kada se odgovor pronađe u reči Božjoj u njega se mora verovati jer nam je reč Božja data da nas uputi na put spasenja.

Tri svedoka

Nesumnjivo, čovek iz Rimljanima 7 je u ropstvu. On zna šta bi trebalo da radi ali ne može to da postigne. On nikako nije grešnik po svom izboru već nevoljni

sužanj. Ono što je najvažnije i što određuje njegov položaj jeste da je on još uvek grešnik. On je grešnik koji služi sili greha i prema tome u službi je Sotone.

Ako je Sotonin sluga, onda ne može služiti Bogu, jer, „Niko ne može služiti dvojici gospodara; jer će ili jednoga mrzeti, a drugoga voleti, ili će jednom biti privržen, a drugoga prezirati; ne možete služiti Bogu i mamonu.“ *Matej 6:24.*

Ako ne služi Bogu kako može da bude hrišćanin? Ne može. Ako nije hrišćanin kako može da bude spašen? Odgovor je opet da ne može. Prema tome na osnovu ovog dokaza, jasno je da čovek iz Rimljanima 7 nema spasenje.

Ali ovo je samo jedan od dokaza da čovek iz Rimljanima 7 nije spašen. Jasan je i ubedljiv, ali nije dovoljan, jer je pravilo koje postavlja Biblija sledeće: „Da se ustima dvojice ili trojice svedoka utvrdi svaka reč.“ *Matej 18:16.*

Prema tome nastaviceemo da tražimo još biblijskih dokaza za ovu tvrdnju.

U zaključnim stihovima sedmog poglavlja Rimljanima, Pavle završava opis svog iskustva kao roba greha. U beznadežnom očajanju u koje ga je ovo iskustvo dovelo on uzvikuje: „Bedan sam ja čovek; ko će me izbaviti od ovog smrtnog tela?“ *Rimljanima 7:24.*

O ovom pitanju pravilno se izrazio dr Elet Džozef Vagoner u svojoj knjizi „*Hrist i njegova pravednost*“: „Da li je istinsko hrišćansko iskustvo toliko strašno da je neophodan ovakav očajnički poziv u pomoć? Ne, zaista...Da li Hrist izbavlja od istinskog hrišćanskog iskustva? Sasvim sigurno ne. Onda je ropstvo grehu,

na koje se apostol žalio u sedmom poglavlju Rimljanima, iskustvo sluge greha, a ne deteta Božijeg. Hrist je došao da nas izbavi iz ovog zarobljeništva, ne od svake borbe i sukoba, ali da od svakog poraza; da nam omogući da budemo jaki u Gospodu i silni zahvaljujući njegovoj moći, da bismo mogli da proslavimo Oca, 'Koji nas je izbavio od vlasti sila tame i preneo u kraljevstvo svoga dragog Sina, zahvaljujući čijoj krvi smo otkupljeni.'"

Dr Vagoner pravilno tvrdi da Hrist nikada ne bi izbavljao ljude iz pravog hrišćanskog iskustva. Ipak vidimo da Pavle traži da bude oslobođen od iskustva koje opisuje u Rimljanima 7. Činjenica da Hrist nikada ne bi izbavljao nekoga iz pravog hrišćanskog iskustva je jasan dokaz da iskustvo iz Rimljanima 7 ne predstavlja način života istinskog deteta Božjeg. Ovo je drugi svedok u dokaznom postupku.

Sada ćemo usmeriti našu pažnju prema trećem svedoku. Nakon što je Pavle zatražio oslobođenje verom čoveka koji razume da ga samo Bog može osloboditi, kao i da je jevanđelje sila Božja koja spašava od greha, u odgovoru na svoje pitanje, „Ko će me izbaviti?“ on kaže: „Bogu hvala kroz Isusa Hrista, Gospoda našega.“ *Rimljanima 7:25*.

Onda se iznenada menja cela situacija. On samo zastaje za trenutak da bi sumirao iskustvo čoveka iz Rimljanima 7 sledećim rečima: „...Tako, dakle, ja sam umom služim Božjem zakonu, a telom – zakonu greha.“ *Rimljanima 7:25*.

Ovo je precizno opisano iskustvo čoveka iz Rimljanima 7:

- on zna šta je ispravno i u svom umu odlučio je da će služiti Bogu;
- on veruje svojim umom u Božje istine;
- njegov um je lojalan Gospodu i stavljen njemu u službu;

Ali stvarne aktivnosti u njegovom životu su posvećene službi greha, iako u svom umu zna da je to pogrešno i svojim umom želi da postupa drugačije.

Nakon ove rekapitulacije, Pavle opisuje potpuno promenjenu situaciju koja nastaje nakon njegove molbe za oslobođenje i zahvalnosti zbog njenog usvajanja.

„Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu. Jer te je zakon duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti.“ *Rimljanima 8:1,2.*

Dalje, kroz celo osmo poglavlje, on govori o slobodi, pobjedi, o prijemu u Božju službu i završava trijumfalnim svedočanstvom,

„Ali u svemu tome mi nadmoćno pobeđujemo pomoću onoga koji nas je zavoleo. Ubeđen sam naime, da nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, niti kakvo drugo stvorenje, ne može rastaviti od Božje ljubavi, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“ *Rimljanima 8:37-39.*

Nemoguće je uporedno čitati poglavlja Rimljanima 7 i Rimljanima 8 bez uviđanja da ona opisuju dva sasvim različita iskustva. Rimljanima 7 je iskustvo roba koji je primoran da greši protiv sopstvene volje, dok je naredno poglavlje priča o čoveku koji je oslobođen od sile greha i sposoban da radi ono što želi i sto zna da je ispravno. Oba poglavlja ne mogu opisivati hrišćansko iskustvo.

Dok mogu postojati teškoće u razumevanju da Rimljanima 7 ne opisuje iskustvo Božjeg deteta, nikakva poteškoća ne bi trebalo da postoji prilikom razumevanja osmog poglavlja. Svako može jasno da vidi da je ovo iskustvo pravog hrišćanina. U Rimljanima 8:

- ne postoji „osuda,“ stih 1;
- on je „slobodan od zakona greha i smrti,“ stih 2;
- pravednost zakona ispunjena je u njemu; on živi „ne po telu nego po Duhu,“ stih 4;
- on je sin Božji pa prema tome istinski hrišćanin, stihovi 14-16;
- prema tome, on je naslednik, a samim tim sunaslednik sa Hristom, stih 17;
- i potpuni je pobednik kroz Onoga koji nas je zavoleo, stih 37.

Ovo je hrišćansko iskustvo. Niko ne bi trebalo da ima ni najmanje sumnje u to. Ali koliko je ovo iskustvo drugačije od onoga opisanog u Rimljanima 7. Dakle, ako je iskustvo opisano u Rimljanima 8 istinsko hrišćansko iskustvo, onda ono što je opisano u Rimljanima 7 mora biti nešto drugo. Ono ne može biti iskustvo hrišćanina.

Ali ovim nisu iscrpljeni svi dokazi u prilog naše tvrdnje. Na kraju sedmog poglavlja u poslanici Rimljanima, Pavle traži da bude oslobođen i nakon uslišenja njegove molbe, on se zahvaljuje Bogu. Njegove reči glase: „Stoga sad nema osude za one koji su u Hristu Isusu, koji ne žive po telu nego po Duhu.“ *Rimljanima 8:1.*

Bitno je da se naglasi značaj sledećih reči u tekstu. To su reči „stoga“ i „sada.“ Prva reč je uobičajena u

konstrukciji Pavlovih argumenata. Njegov stil je da iznese određene činjenica pa da zatim iz tih činjenica izvede zaključke. Kada pristupa izvođenju zaključaka iz činjenica, uvešće čitaoca u taj postupak rečju „stoga.“ Drugim rečima, ono što on govori na ovaj način, zapravo je sledeće - zbog ovih činjenica koje su navedene, sledeći zaključci moraju uslediti.

U ovom konkretnom slučaju, on opisuje nemilo iskustvo kroz koje je prolazio dok je bio u ropstvu sile greha i svoj očajnički poziv upomoć kako bi se oslobodio ropstva. Nakon što je nastupilo oslobođenje, sledi ono što se ne bi dogodilo bez prethodno ispunjenog uslova. Stoga, sada nije pod osudom. Reč „sada“ pojačava snagu reči „stoga,“ kako bi se naglasilo da je došlo do promene. Stvari su bile takve i takve, ali sada su drugačije.

Da bismo bili sasvim sigurni zašto više nije pod osudom, on izjavljuje: „Jer me je zakon duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti.“ *Rimljanima 8:2.*

U Rimljanima 7, njegovo svedočanstvo je bilo sasvim drugačije. Tada, sigurno nije bio slobodan od zakona greha i smrti. Sada kada jeste slobodan, i zato što jeste, više nije pod osudom. Ovim, dakle, on izjavljuje da dok nije bio slobodan od zakona greha i smrti, postojala je osuda nad njim.

Postoji jedna reč koja ima isto značenje kao pojam „neosuđen,“ a to je reč „opravdan“ ili „opravdanje.“ Već smo videli da nakon što je stečena sloboda od zakona greha i smrti, kao što je opisano u Rimljanima 8, više ne postoji osuda, što znači da postoji opravdanje.

To neminovno znači da u Rimljanima 7, gde postoji osuda, ne postoji opravdanje. Prema tome, ovo znači da čovek opisan u Rimljanima 7 ne samo da nema opravdanje, već nema ni oprostaj. Ako on nije opravdan i nije mu oprošteno, kako onda on može ustati među vaskrsnutim pravednicima?

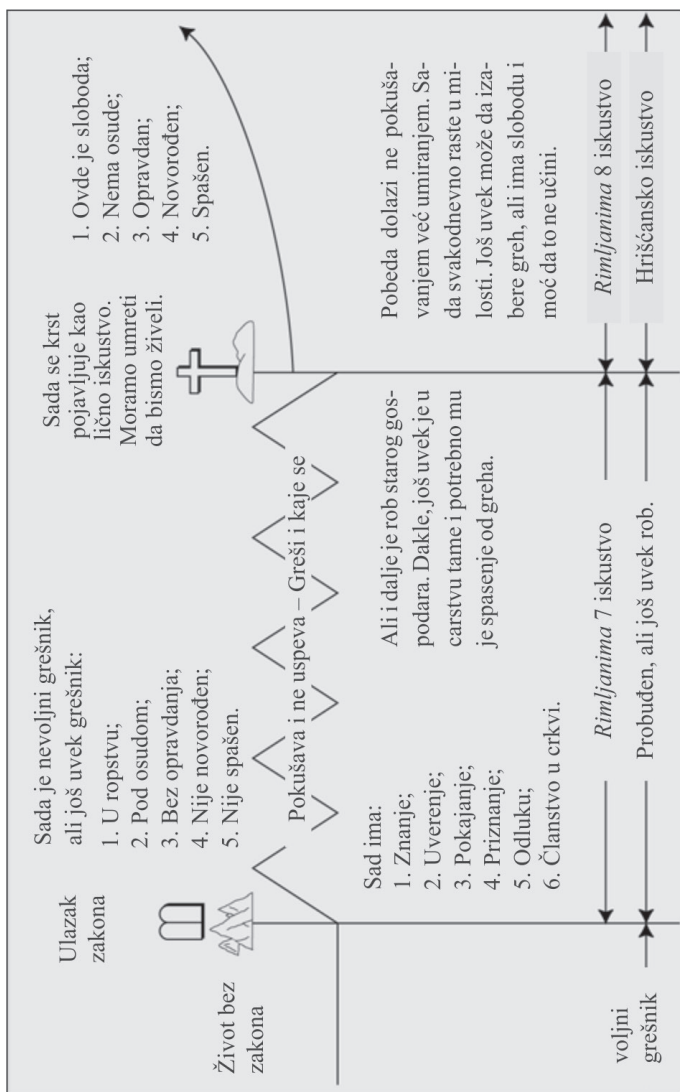
Nikako nismo iscrpli sve dokaze u prilog tvrdnji da čovek iz Rimljanima 7 ne može biti spasen, ali ovo što smo do sada naveli u našem dokaznom postupku je sasvim dovoljno kako bismo potkrepili ovu tvrdnju.

Iskreno razmatranje

Molimo čitaoca da iskreno razmotri šta ovo što je do sada pročitao znači u njegovom ličnom iskustvu. Ako ste vi jedan od onih koji može za sebe da kaže da je njegovo duhovno stanje precizno opisano u Rimljanima 7, onda je činjenica da nemate spasenje od greha, i ako umrete u ovom stanju, nećete ustati u prvom vaskrsenju, što znači da će vaša sudbina biti večna smrt.

Od životnog značaja je da se sa ovom činjenicom iskreno suočimo, zato što je neophodno da razumemo i prihvatimo realnost situacije kako bismo mogli da preduzmemo neophodne mere da bismo dobili ono što Gospod želi da nam da.

Postoje dva moguća načina na koja se može reagoovati kada se dođe do saznanja o ovoj stvarnosti. Tendencija ljudske prirode je da odbija činjenice koje remete ustaljene tokove i uvrežene misli i ideje. Nakon što smo duže vremena živeli u privlačnoj samoobma-

ni koja nas je uljuljkivala u lažnu sigurnost, postojaće jaka sklonost da odbijemo suočavanje sa realnošću o nama samima. Ne želimo da činjenice koje sačinjavaju našu stvarnost budu istinite. Prema tome, postoji jasna i neposredna opasnost da ćemo se usprotiviti istini i okrenuti se ugodnim bajkama koje su nam mnogo prihvatljivije i prijatnije.

Ako podlegnete ovom iskušenju, ubrzo ćete primećivati hrpu argumenata koja će se rojiti u vašim umovima, kako bi se suprotstavili Reči Božjoj. Oni će otprilike zvučati ovako:

„Pa naravno da sam ja hrišćanin! Koliko sam se toga odrekao da bi sledio Hrista! Vredno sam proučavao Bibliju i dobro je poznajem, mnogo vremena provodim u molitvi, čitam kvalitetnu teološku literaturu, učim, radim, itd.“

Ne postoji teža greška koju možete učiniti. Mnogo je ljudi tokom istorije izgubilo večni život zbog toga što nisu imali dovoljno iskrenosti i hrabrosti da se suoče sa istinom o sebi kada su bili osvedočeni u nju. Kao posledica takvog stava nastupilo je stanje u kome Duh Božji nije mogao učiniti za njih ono što je neophodno da bi dalje napredovali u veri, pa su utisci koje je do tada ostavio zamrli.

Druga reakcija na ubeđenje o sebi je reakcija beznačajnog očajanja. Dovoljno ste iskreni da prepoznate istinu koju vam saopštava Duh Božji kada vam kaže da život koji živite nije dovoljno kvalitetan da biste mogli biti spašeni. Osećanje izgubljenosti i očajanja vas preplavljuje i osećate da ste večno razdvojeni od Boga.

Ako se ovako osećate, ništa za vas ne može biti bolje od toga. U ovo stanje vas dovodi rad Svetog Duha. Duh zna i razume da je neophodno da budete svesni svoga stvarnog stanja. Od najveće je važnosti da se čarolija lažne sigurnosti raspline da bi Duh Božji mogao da nastavi da radi za vas. Mnogo ljudi živi u laodikejskom stanju opisanom u *Otkrivenju 3:14-22*. Oni ne znaju da su nesrećni, nevoljni, siromašni, slepi i goli.

Do ovog saznanja se mora doći, jer ako ne prihvatimo stvarnost onakvom kakva jeste, utisak lažne sigurnosti će ostati sa nama sve dok ne bude prekasno da ga se oslobodimo. Prema tome, budite srećni i zadovoljni ako ste uspeli da dođete u ovo stanje u kome se osećate potpuno izgubljeni.

Radujte se, jer postoji način da se oslobodite sile greha. Ne morate da ostanete u iskustvu opisanom u Rimljanima 7, poraženi i frustrirani u vašim iskrenim nastojanjima da služite živom Bogu. Ono što je još bolja vest, jeste to da put oslobođenja nije nikakva tajna. Nemamo nameru da vas dovedemo do ovog stanja očajanja a da vam istovremeno i ne objasnimo, jasno i precizno, proceduru kako da uđete u radost Božjeg plana spasenja. Zato vas preklinjemo da nastavite sa proučavanjem ove teme dok vaša vera ne dostigne dovoljno visok stepen da biste mogli da se u potpunosti oslonite na silu Božju i njome budete zaceľjeni.

Pošto smo utvrdili da čovek iz Rimljanima 7 sasvim sigurno nije hrišćanin, trebalo bi da razumemo zašto je to tako. Zašto mu se dešava da iako iskreno želi da živi u skladu sa Božjim zakonom, nije sposoban da to

postigne. Razumevanje uzroka za ovakvo stanje je deo rešenja problema.

Ljudska priroda

Da bismo razumeli ovaj problem neophodno je da poznamo prirodu čoveka. Čovek je izuzetno kompleksan organizam u kome postoje mnogi odnosi međuzavisnosti između delova. Kao što je značajno da razumemo sličnost i povezanost u odnosima ovih delova ljudskog organizma potrebno je i da razumemo razlike koje postoje između važnih delova, kao i ulogu svakog od njih.

Da budemo precizniji, svako od nas, ima inteligentan, misleći um. U ovo odeljenje uma primamo informacije kroz naša čula vida, sluha, dodira, ukusa i mirisa. Na ovaj način poruke od Boga dopiru do osobe kako bi saznala ono što je potrebno o svom ličnom stanju, svojim potrebama, i šta Gospod želi i može da učini za nju.

Um ne prihvata sve što mu se ponudi. Neke stvari se odbijaju iz različitih razloga. Um može i da odbaci preko potrebnu istinu iz razloga što je dugo treniran da veruje u laž ili zato što je istina neprijatna ili neisplativa.

Da bi se ovo dogodilo um mora da rezonuje i izvodi zaključke. Ovi izvedeni zaključci proizvode potrebu za donošenjem odluka, a donesene odluke dalje zahtevuju odgovarajuću aktivnost koju osoba preduzima u stvarnosti koja je okružuje. Ovo je upotreba volje.

Kada se ovaj proces kompletira u umu, telo se angažuje da izvrši odluke donete u umu. Za potrebe ove

studije biće dovoljno da razumemo da je telo instrument dizajniran da izvršava odluke ljudskog uma.

Kasnije, kada učenik pređe u novu fazu iskustva koja sledi nakon novog rođenja, biće mu neophodno da razume da je telo takođe sposobno da izvrši snažan pritisak na um kako bi zadovoljilo svoje potrebe za samougađanjem ili samoodržanjem.

Da je telo instrument jasno je iz sledećih biblijskih stihova: „I ne dajte svoje udove grehu za oružje nepravednosti, nego predajte Bogu sebe, kao žive iz mrtvih, i svoje udove Bogu za oružje pravednosti.“ *Rimljanima 6:13*.

Ne bi trebalo da bude teško za razumevanje da telo treba da služi umu. Možemo to ilustrovati jednostavnim primerom. Kao rezultat informacija koje imate u svom umu javlja se želja da otputujete iz mesta u kome se nalazite na drugo mesto. Informacije uskladištene u vašem umu vas upućuju da morate prvo otići do železničke stanice, aerodroma ili drugog mesta odakle se obavlja transport putnika. Vaš um ne može tamo otići sam već će upotrebiti vaše telo kao instrument, a naročito noge i stopala, da vas odnese tamo. Drugim rečima, telo izvršava direktivu uma.

Za objašnjenje ove pojave se mogu upotrebiti mnogi jednostavni i složeni primeri. Svako može odmah da se priseti mnogih svakodnevnih poslova koje obavlja a koji su rezultat ovih procesa. Međutim, čovek opisan u Rimljanima 7 ne može uvek da učini ono što odluči u svom umu. Pročitajmo jasnu objavu njegovog stanja u stihu pod brojem petnaest: „Tako, ne znam šta činim; jer ne činim što želim, nego što mrzim – to činim.“ *Rimljanima 7:15*.

Ono što se čini, čini se kroz delovanje fizičkog tela kao instrumenta. Međutim, u ovom slučaju, telo ne odgovara kako bi trebalo na direktivu uma i ono što se želi ne može se učiniti već se čini ono što se ne želi, pa čak i ono čemu se um odlučno suprotstavlja. Jasno je da u umu kao rezultat rezonovanja postoji mržnja prema određenoj aktivnosti tela, a koja se ne može sprečiti. On ne želi to da čini. Ovo je jasan slučaj situacije u kojoj um zna šta treba da bude učinjeno, želi to da učini, šalje instrukcije telu da u fizičkoj stvarnosti to učini, ali, na svoje zaprepašćenje, on otkriva da telo ne čini ono što mu je naređeno već nešto sasvim drugo.

Ne bi trebalo da postoji teškoća u razumevanju ove pojave, jer je sigurno da je svaki čovek prošao kroz slično iskustvo u manjoj ili većoj meri. Ukoliko se još uvek nalazite u stanju čoveka opisanog u Rimljanima 7 onda možete sada da posvedočite svojim životom kako je to. Odlučili ste, na primer, da više nećete reagovati naglo i koristiti uvredljive reči u komunikaciji sa drugima. Doneli ste čvrstu odluku, i neko vreme ste uspevali da je uspešno izvršavate, međutim, pojavljuje se situacija u kojoj ponovo izgovarate reči gorke i brutalne inkriminacije protiv drugih. Kako se samo žalosno osećate posle toga kada napad gneva prođe!

Nema sumnje da čovek iz Rimljanima 7 zna šta je ispravno. On poznaje Božji zakon i drage su mu istine Božje reči, „jer hteti – toga ima u meni, ali činiti dobro – toga nema.“ *Rimljanima 7:18.*

Pitanje sa kojim sada treba da se suočimo je sledeće: Zašto, u situaciji opisanoj u Rimljanima 7, telo kao

instrument ne izvršava direktivu uma? Mora postojati definitivan i jasan razlog za ovo, koji kada budemo saznali i razumeli, to će predstavljati veliki korak u pravcu rešenja problema.

Situacija koja postoji u Rimljanima 7 nije normalna. Bog nije stvorio čoveka u stanju u kome se njegovo telo nalazi u pobuni protiv uma. Bog je čoveku dao telo da bude instrument dizajniran da izvršava odluke uma, da bude poslušno njegovoj volji, ali to nije slučaj sa čovekom opisanim u Rimljanima 7. To je slučaj u Rimljanima 8 gde vidimo opis čoveka koji je sposoban da telo upotrebi na način kako je to odlučio u svom umu, onako kako zna da je ispravno.

Kada je suoči sa problemom opisanim u Rimljanima 7, prosečna osoba obično dolazi do zaključka da je volja suviše slaba kako bi potčinila telo i dovela ga pod kontrolu, tako da je potrebno ispoljavanje volje sa mnogo većom odlučnošću i snagom da bi se telo dovelo u potčinjen odnos prema umu.

Ali, bez obzira na to koliko se odlučno i snažno upotrebljava volja, situacija se ne menja. To je zbog toga što se rešenje za ovaj problem ne nalazi u snažnijoj volji ili njenoj odlučnijoj upotrebi. Rešenje je u detekciji jednog aspekta ljudske prirode koji još uvek nismo spomenuli u ovoj studiji.

Svaka normalna osoba poseduje telo i um. Ona takođe ima i treći entitet koji igra značajnu ulogu u njenom životnom iskustvu. Identifikacija, izolacija i distinkcija ovog trećeg entiteta ne postiže se lako, a postoje mnogi koji negiraju njegovo postojanje kao zasebnog entiteta. Radije, oni ga stapaju sa ljudskom prirodom, smatraju-

ći da su ljudska priroda i treći entitet jedna te ista stvar. Ovo je ozbiljna greška koja ih sprečava da pronađu oslobođenje od ovog neprijatelja.

Zbog toga što je identifikacija i distinkcija ovog trećeg aspekta naših života toliko značajna u borbi protiv greha, posvetićemo malo prostora kako bismo pokazali i dokazali njegovo postojanje i diferencirali ga od fizičke ljudske prirode.

Sa velikom sigurnošću i jasnoćom Pavle ukazuje na sva tri aspekta ljudske prirode u sledećim stihovima, „Tako se po unutrašnjem čoveku radujem Božjem zakonu, ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma i zarobljava me zakonom greha, koji je u mojim udovima.“ *Rimljanima 7:22,23.*

Razmotrite ove stihove pažljivo. Prvo, Pavle svedoči da se raduje Božjem zakonu po unutrašnjem čoveku. Ovo radovanje može samo postojati u intelektualnom, mislećem umu. Da je ovaj um ono na šta ukazuje jasno je iz stiha dvadeset tri: „Ali vidim jedan drugi zakon u svojim udovima, koji vojuje protiv zakona moga uma.“ *Rimljanima 7:23.*

Znači, dok se um raduje Božjem zakonu, postoji jedan drugi zakon u udovima koji ratuje protiv tog uma. Rezultat ovog sukoba je takav da cela ličnost dolazi u potčinjen odnos prema zakonu greha koji se nalazi u udovima.

Značajno je da se zapazi da zakon greha nije ljudsko telo, već nešto što se nalazi u telu. Prethodno je Pavle izjavio da: „Jer to sad ne činim više ja, nego greh koji obitava u meni.“ *Rimljanima 7:17.*

Ovde je ideja rezidentnog prisustva neprijateljskog trećeg entiteta u ljudskom telu izražena rečima „obitava u meni.“ Ovaj „zakon greha“ nije ljudsko telo od krvi i mesa. To je nešto drugo što se nalazi u telu i vlada njime protiv volje mislećeg intelektualnog uma. Ovo je jasno i iz drugih biblijskih stihova.

„I daću vam novo srce, i nov ću duh metnuti u vas, i izvadiću kameno srce iz tela vašeg, i daću vam srce mesno.“ *Jezekilj 36:26.*

Ono što Pavle naziva „zakon greha“ u poslanici Rimljanima, ovde se naziva „kameno srce.“ U Rimljanima 7 prikazano je kao prisutno u telu, dok je ovde obećano da će biti izvađeno iz tela. Biće izvađeno napolje i udaljeno od onih kojima Gospod donosi spasenje. Kada je izvađeno i udaljeno, telo ostaje slobodno od ovog uljeza, a samo telo nije ni na koji način uklonjeno ili udaljeno.

Mora nam biti kristalno jasno da postoje tri entiteta. Postoji um, telo, i postoji zakon greha ili kameno srce koje se nalazi u telu i vlada njime po sopstvenoj volji, a protiv volje uma.

U Rimljanima 8 ovaj treći entitet je nazvan karnalni um sledećim rečima: „Jer je telesni um neprijateljstvo protiv Boga, jer se ne pokorava Božjem zakonu, niti to može.“ *Rimljanima 8:7 (kombinacija prevoda KJV – Karadžić).*

Ovaj tekst je verovatno jedan od najjačih dokaza da postoji prisutnost trećeg entiteta u individui. Razmotrite vrlo pažljivo šta nam govori ovaj stih o karnalnom umu, a što se ne može primeniti na telesnu ili ljudsku prirodu. Prvo, dok je moguće da grešno ljud-

sko telo bude instrument pravednosti u službi Božjem zakonu, to je potpuna nemogućnost za karnalni um.

Karnalni um nije u *neprijateljstvu* protiv Boga. On je *neprijateljstvo*. Njegova sadržina, njegova priroda, ono što on jeste, to je samo po sebi i svojoj suštini neprijateljstvo protiv Boga. Kada bi bio samo u neprijateljstvu onda bi se mogao pomiriti sa Bogom, ali pošto je on sam po sebi neprijateljstvo, nikada se ne može pomiriti sa Bogom i nikada se ne može dovesti u sklad sa Božjim zakonom. Ovo je apsolutna nemogućnost.

Ali telo se može uskladiti sa zakonom. U šestom poglavlju poslanice Rimljanima, Pavle poziva obraćenog čoveka da: „...nego predajte...svoje udove Bogu za oružje pravednosti.“ *Rimljanima 6:13*.

Dakle, imamo jednu prirodu ili moć u ljudskom biću koja je neprijateljstvo protiv Boga i ne može se nikako promeniti, i postoji još jedna moć, nazvana telo, koja može da se potčini Božjem zakonu. Prema tome, ove dve prirode nikako ne mogu biti jedno te isto. U pitanju su dve različite stvari, jer ne može jedna te ista priroda na jednom mestu u Bibliji biti opisana kao neprijateljstvo koje se nikako i nikada ne može dovesti u sklad sa Bogom, a na drugom mestu označena kao instrument pravednosti. Ovo je apsolutno nemoguće.

Karnalni um je zakon greha, kameno srce i sila greha koja vlada životom čoveka protiv volje njegovog uma. Nije telo ono koje kontroliše um. Telo je pod kontrolom druge sile kojoj mora izražavati poslušnost sve dok se ta sila nalazi u poziciji da vlada.

Pavle sumira čitav problem na veoma lep način u završnim stihovima sedmog poglavlja Rimljanima

kada kaže: „Tako, dakle, ja sam umom služim Božijem zakonu, a telom – zakonu greha.“ *Rimljanima 7:25*.

Iz ovoga je jasno da postoje dva gospodara koja utiču na život čoveka iz Rimljanima 7. Jedan je veliki Učitelj istine kome je um posvećen za službu, a drugi je zakon greha koji upravlja telom. Tako su um i telo u službi dvema različitim silama, i iz ovog razloga telo ne čini ono što mu um nalaže da učini. Ono je u vlasti drugog gospodara, koji je tiranin i smrtni neprijatelj Božijeg zakona.

Sada smo dospeli u samo srce problema i možemo da razumemo značajnu istinu da ono što činimo predstavlja samo posledicu onoga što jesmo. To je upravo onako kako Isus kaže: „Jer nema dobra drveta koje rađa nezdrav rod, ni nezdrava drveta koje rađa dobar rod. Jer se svako drvo poznaje po svom plodu. S trnja se ne beru smokve, niti se grožđe bere s kupine. Dobar čovek iz dobre riznice svoga srca iznosi dobro, a zao čovek iz zle riznice iznosi zlo; jer njegova usta govore ono čega je srce puno.“ *Luka 6:43-45*

Na ovom mestu, Hrist ukazuje na zakon prirode koji nikada nije bio prekršen i sa kojim su svi dobro upoznati. Ovo je potpuno pouzdan princip. Njegovo značenje je da, ako želite da imate dobar plod, morate pre svega imati dobro drveće – u stvari, pravu vrstu drveća.

Nakon što nas je uputio na poznat i dokazan princip koji možemo da posmatramo u svetu prirode, Spasitelj objavljuje da je u duhovnom svetu isto kao i u fizičkom. Da isti principi koji važe u prirodnom svetu, važe i u duhovnom svetu. Prema tome, ako že-

limo da imamo život ispunjen dobrim delima, prvo moramo biti dobri ljudi.

Ali niko ne može da bude dobra osoba dok poseduje karnalni um ili kameno srce. Imati takvu zlu prirodu i unutrašnju silu zla u sebi, može nas samo činiti lošom osobom, a prirodna posledica toga biće činjenje zlih dela. Donosićemo pokvaren, a ne zdrav plod.

Ovo je, dakle, problem. Nije um koji je konvertovan u službu Gospodu i privržen istinama Njegove Reči. Nije telesna ljudska priroda, već sila greha koja se nalazi u udovima i kontroliše telo protiv volje uma.

Ovim ne želimo da kažemo da svesni um i telo ne mogu biti problem. Mogu, i vrlo često jesu, ali oni nisu problem čoveka opisanog u Rimljanima 7, i u njegovom životnom iskustvu. On je dospao u stadijum kada vidi lepotu istine i prihvata je. Njegovo telo ne predstavlja problem jer je ono pod kontrolom druge sile, i dok se ne oslobodi od nje, on ne može prestati da služi sili greha i ne može da čini ono što želi u svom umu.

Zakon greha koji se nalazi u udovima je problem. On je koren, osnovni uzrok, glavni izvor problema. Ako je identifikovan kao problem, onda je ovo pravo mesto gde treba primeniti rešenje. Prema tome, u narednom poglavlju ćemo nastaviti da proučavamo ovaj problem i objasniti kako da razumemo i primenimo rešenje.

„Po rodovima njihovijem poznaćete ih. Eda li se bere s trnja grožđe, ili s čička smokve? Tako svako drvo dobro rodove dobre rađa, a zlo drvo rodove zle rađa.“ Matej 7:16,17

Drugi deo

Rešenje

Sada kada je pravi problem identifikovan i izolovan, pitanje je kako se on može rešiti na zadovoljavajući način.

Karnalni um se ne može potčiniti

Na samom početku, neophodno je da se naglasi, da nikakav pokušaj da se karnalni um primora da služi Božjem zakonu, neće uroditi plodom, jer je to apsolutno nemoguće. Trebalo bi da imamo na umu Isusove reči kada je objasnio očiglednu pouku iz ilustracije trnovitog grma; da nikada ne može dobro delo izaći iz zlog srca.

Razmotrite grm koji stvara trnje. Njemu je u samoj prirodi da bude u neprijateljstvu sa prirodnim zakonom proizvodnje jabuka. Ako neko pronade u svojoj bašti ovakav grm, on odmah zna da nikakav pokušaj da se navodnjavanjem, fertilizacijom, obrezivanjem, ili preduzimanjem bilo kakvih drugih napora, nikada neće dovesti do toga da trnovit grm proizvede ni jednu jedinu jabuku. Svakome je jasno da je to apsolutna nemogućnost.

Neka onaj koji traži pobedu nad grehom bude apsolutno uveren da nikakav napor, ni upotreba volje,

posvećeno proučavanje Biblije, prisustvo službama crkve, misionarska aktivnost, česte i ozbiljne molitve, donacije, itd. neće doneti plodove Duha iz karnalnog uma. Ovo nije način, jer...

„...karnalni um...se ne pokorava Božjem zakonu, niti to može.“ *Rimljanima 8:7 (kombinacija prevoda KJV – Karadžić)*

Kao što je sigurno da žbun koji rađa trn nije podložan prirodnom zakonu o proizvodnji jabuka, niti to može biti.

Prema tome, svaka osoba, koja pokušava da održi Božji zakon kako bi proizvela plodove Duha, dok zadržava u sebi karnalni um, pokušava apsolutnu nemogućnost. Dok se problem karnalnog uma ne reši nemoguće je održati propise zakona. Sekira se mora postaviti na sam koren drveta. Ne postoji drugi način.

Zakon je nepromenljiv

Postoje mnogi teolozi danas koji smatraju da se problem može rešiti uklanjanjem zakona. Malo pažljivije razmatranje ove teme će jasno pokazati da ovo nije rešenje. Neuk čovek može da pomisli da će rešiti problem vrućine tako što će razbiti termometar, ali kada to učini vrućina koja mu smeta se neće smanjiti niti će problem biti otklonjen. Problem će i dalje postojati u vidu nepromenjene i nesmanjene vrućine. Jedina promena je u tome što je sada izgubio sredstvo koje mu pokazuje stepen vrućine na temperaturnoj skali.

Isto tako, uklanjanje zakona neće imati nikakav uticaj na postojanje greha. Greh će i dalje biti prisutan.

Ono što će se dogoditi jeste da će biti uklonjen identifikator greha, pa će onaj koji primenjuje ovakvu meru biti bez znanja o tome šta je greh.

U sedmom poglavlju Rimljanima ova istina je odlično ilustrovana primerom braka. Ovde je jasno pokazano da ne postoji potreba za promenom zakona. Zakon je savršen i nije potrebno da se menja. Ono što treba da se promeni je individua, jer je problem u njoj: "Ili ne znate, braćo – govorim onima koji poznaju zakon – da zakon ima vlasti nad čovekom dok je živ? Udata žena, naime, vezana je zakonom za muža dok je on živ; ako pak muž umre, razrešena je od zakona kojim je vezana za muža. Stoga će se zvati preljubočnica – ako za muževljeva života pođe za drugog čoveka; ako pak umre muž njen, slobodna je od zakona i nije preljubočnica, ako pođe za drugog čoveka." *Rimljanima 7:1-3.*

Sa ovom situacijom su svi upoznati jer svi razumeju zakon o braku. Dok je žena u zakonitoj bračnoj zajednici, zakon će osuditi kao preljubu svaki pokušaj da se uda za drugog čoveka. Ali ako njen zakoniti muž umre, onda će isti zakon koji bi je osudio kao preljubnicu sada odobriti udaju za drugog čoveka. Prema tome, nije došlo ni do kakve promene u zakonskim propisima već isključivo u činjeničnom stanju u kome se nalazi žena. Njeno pravno stanje se promenilo tako što je od udate žene postala slobodna.

Ova situacija je identična i u duhovnoj stvarnosti. Pavle zapravo nije ni govorio o pitanjima braka u fizičkoj stvarnosti, već je iskoristio zakon o braku kako bi ilustrovao duhovni brak sa Hristom.

„Tako ste i vi, braćo moja, posredstvom Hristova tela umrtvljeni za zakon, da pripadate drugome, vaskrslome iz mrtvih, da donesemo plod Bogu.“ *Rimljanima 7:4.*

Nema ni najmanje naznake u ovom stihu da može doći do promene u zakonu, ali jasno je da mora doći do neke promene. Promena se mora desiti u osobi. Ona mora umreti kako bi se udala za drugoga, Hrista, jer On je Onaj koji je ustao iz mrtvih.

Osnovni posao koji Hrist obavlja je spasenje od greha, kao što je zapisano: „...i ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasti narod svoj od grehova njihovih.“ *Matej 1:21.*

Biti spašen od greha znači biti spašen od kršenja zakona, jer je greh prestup zakona, „Greh je prestup zakona.“ *Prva Jovanova 3:4*

Kršenje zakona je neposlušnost. Prema tome, biti spašen od kršenja zakona znači postati poslušan. Sada nam je jasno da ni najjača upotreba volje ni uklanjanje zakona ne mogu rešiti problem.

Iskorenjivanje i zamena

Pošto smo saznali šta nije rešenje, sada možemo da se okrenemo pravom rešenju. Rešenje se nalazi u iskorenjivanju stare prirode i njenom zamenom novom prirodom. Ništa nije jasnije objašnjeno u Bibliji od ovoga. Razmotrite jasno značenje sledećih stihova, „I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno. Da bi hodili po mojim uredbama i držali moje

zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog.“ *Jezekilj 11:19,20.*

Najjednostavnijim mogućim jezikom, Gospod govori da će izvaditi grešno, kameno srce iz njihovog tela i dati im novo srce u zamenu za njega. On ne kaže da će im dati novo srce da se pridruži starom. To nije poruka stiha. Zapazite pažljivo da će staro prvo biti izvađeno iz tela, a onda novi duh i novo srce će zauzeti mesto starog.

Sve se ovo čini sa razlogom. Da bi se postigli određeni rezultati. Radi se da: „...bi hodili po mojim uredbama i držali moje zakone i izvršavali ih; i biće mi narod, i ja ću im biti Bog.“ *Jezekilj 11:20.*

Jasno smo videli u Rimljanima 7 razlog zbog kog onaj ko ima nameru da služi Bogu ne može to da postigne. Dokle god u njemu postoji karnalni um koji vlada nad njim on nije u mogućnosti da se uskladi sa zakonom. Naglašeno je da je prisustvo ove moći problem za ovog čoveka. Sada možemo da vidimo da Bog savršeno poznaje ovaj problem i da nudi jedino moguće rešenje, a to je uklanjanje karnalne prirode i zamena starog srca novim.

Razmotrimo ponovo Hristovu priču o trnovitom grmu. Ovaj grm se razvija u bašti ali je beskoristan kao proizvođač ploda. Zauzima prostor, blokira pristup i nanosi štetu i povrede onima koji prolaze pored njega.

Prema tome, baštovan ima problem. Njemu su potrebni plodovi kao što su jabuke ili pomorandže, a umesto toga dobija trnje. Jasno mu je da je jedino rešenje da iskoreni grm i na njegovo mesto zasadi drvo

„Već i sjekira kod korijena drvetu stoji; svako dakle drvo koje ne rađa dobra roda, siječe se i u oganj baca.“ (Matej 3:10)

koje može da rodi kvalitetan plod. On je siguran, oslanjajući se na poznate prirodne zakone, da će vremenom dobiti plodove koji su mu potrebni iz jednostavnog razloga jer je zasadio drvo koje daje rod.

Takođe, čovek iz Rimljanima 7 želi da čini dobra dela zakona u formi plodova Duha, a koji su ljubav, radost, mir, itd. Ali on ima u sebi zlu prirodu koja je izvor mržnje, ponosa, ljubomore, i sl. Njegov problem je identičan problemu baštovana koga smo prethodno

opisali, samo što se nalazi u duhovnoj stvarnosti, dok je problem baštovana u fizičkoj stvarnosti. Kao što je problem isti tako je i rešenje isto.

Zla priroda se mora iskoreniti iz ljudskog tela stvorenog od zemlje i zameniti sa prirodom stvorenom na nebu. Samo ovako čovek može postati hrišćanin i početi da donosi korisne i dobre plodove Duha.

Ova istina se mnogo puta ponavlja u Bibliji kako ne bi bilo ni najmanje mogućnosti da u umu zainteresovanog proučavaoca ostane trag bilo kakve sumnje u pravi put spasenja od užasavajuće moći greha.

„Jer te je zakon Duha života u Hristu Isusu oslobodio od zakona greha i smrti. Jer što zakon nije mogao, zato što je zbog tela bio slab, učinio je Bog na taj način što je poslao svoga Sina u obličju grešnog tela, i za greh, i osudio greh u telu. Da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama – koji ne živimo po telu nego po duhu.“ *Rimljanima 8:2-4*

Bog je poslao svoga Sina u svet da osudi greh u telu. Ovde treba prepoznati jednu važnu razliku. Grešne aktivnosti se mogu nazvati *telesni gresi*, dok je rezydentna moć kamenog srca ili karnalnog uma *greh u telu*. Sada zapazite da Isus nije došao da obavi površan posao osuđenja telesnih grehova. Došao je da osudi greh u telu koji je koren problema i uzrok kontinuiranog poraza koji predstavlja iskustvo svih koji još uvek poseduju unutrašnju zlu prirodu.

Zašto je došao da osudi greh u telu? Zato što, nakon što bude osuđen, „da bi se pravednost, koju zakon zahteva, ispunila na nama – koji ne živimo po telu nego po duhu.“

Neprestano se ponavlja jedna te ista poruka. Staro je osuđeno, iskorenjeno i uklonjeno, da bi se označio određeni cilj. Ovaj cilj je postavljanje čoveka u položaj u kome može da živi pravedan život Božji kroz Isusa Hrista našeg Gospoda.

Smrt starog čoveka

Kada je Isus došao i osudio greh u telu, kakva je bila sadržina te osude? Da li je on osuđen da bude podređen i stavljen pod kontrolu? Da li je osuđen na izgon? Da li je osuđen u vidu deklaracije kojom se ne odobrava? Nije osuđen ni na jednu od ovih mera. Isus ga je osudio na smrt! Smrt koja je postala stvarna kao rezultat Njegove smrti i vaskrsenja.

Nigde ova istina nije jasnije istaknuta nego u sledećim stihovima: „Šta ćemo, dakle reći? Da ostanemo i dalje u grehu – da bi se blagodat umnožila? Daleko od toga. Kako ćemo mi, koji smo umrli grehu, i dalje u njemu živeti? Ili ne znate da smo svi mi, koji smo kršteni u Hrista Isusa, u njegovu smrt kršteni? Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim sahranjeni, da bismo, kao što je Hristos vaskrsnut iz mrtvih očevom slavom, i mi na isti način živeli novim životom. Jer kad smo srasli sa slikom njegove smrti, onda ćemo srasti i sa slikom njegovog vaskrsenja. To znamo, da je naš stari čovek raspet sa njim, da bi telo greha bilo obesnaženo, da mi više ne robujemo grehu.“ *Rimljanima 6:1-6*

Stih šest je vrhunac argumentacije koju sačinjavaju ovi stihovi. Prethodni stihovi objašnjavaju da su oni

koji su u Hristu Isusu, i prema tome predstavljaju istinsku Božju decu koja imaju opravdanje i pravo na nebesko kraljevstvo, umrli i vaskrsli kao što je On umro i vaskrsao, a poslednji šesti stih nam precizno govori šta je to što je umrlo.

Pre nego što usmerimo pažnju na entitet koji mora da umre da bismo se oslobodili greha, obratimo pažnju na snagu poruke izrečene u prethodnih pet stihova. Poruka je da samo oni koji su umrli mogu da žive. To je drugi način da se kaže da staro mora da ode pre nego što dođe novo. Smrt uvek odnosi staro. Vaskrsenje donosi novo.

Najjačom terminologijom ova istina je izražena u petom stihu: „Jer kad smo srasli sa slikom njegove smrti, onda ćemo srasti i sa slikom njegovog vaskrsenja.“

Prvi deo ovog stiha je uslovna klauzula. „Jer kad smo srasli sa slikom njegove smrti....“ Ovo izražava veliku istinu da ukoliko ovaj uslov nije ispunjen sledeće ne može da usledi, jer samo oni koji su umrli sa Hristom mogu da žive sa Njim. Drugim rečima, samo ako je staro uklonjeno, novo može da se pojavi. Prvo trnovit grm mora da bude iskorenjen i uklonjen da bi drvo jabuke moglo da zauzme njegovo mesto. Oni ne mogu i nikada neće rasti na istom mestu.

Šta nam Pavle govori u ovim stihovima? Da li on koristi neku visokoparnu beznačajnu retoriku ili su ovo reči koje izražavaju stvarno iskustvo? Kada kaže da moramo umreti sa Hristom, šta podrazumeva pod tim? Da li zaista treba da umremo ili je to samo promena mentaliteta, ili nešto slično tome?

Ono što pričinjava poteškoće ljudima da razumeju da je neophodno da se dogodi stvarna smrt, je to što ne prave razliku između grešnog tela i grešnog karnalnog uma, koji se još naziva kameno srce, stari muž i gospodar greha. Pošto prosečna osoba smatra da je grešna priroda telo, a pošto je jasno da čovek ne okončava svoj zemaljski život u trenutku novorođenja, pretpostavlja se da ovo nije stvarna smrt već samo figurativni način izražavanja. Oni smatraju da je ovo nešto što se samo uračunava ili pripisuje osobi, a da je stvarno samo u ličnom iskustvu Hrista.

Sada je jasno da osoba koja ostavi iza sebe iskustvo opisano u Rimljanima 7 i postane istinski hrišćanin, ne umire fizički. Kao obraćena ličnost, ona ima isto telo kao i dok je bila neobrađena. Grešno telo je smrtno telo i od njega se može izbaviti tek prilikom Hristovog drugog dolaska.

Ali ipak je smrt neophodna, jer ako ne umre ne može biti u Hristu. Koji deo nas onda umire? Odgovor je u stihu 6: „Znajući da je naš stari čovek razapet sa njim....“

Ovde se pojavljuje novi termin: „naš stari čovek.“ Šta ovaj izraz znači? Ko ili šta je stari čovek? Naredni deo stiha nam govori da je stari čovek razapet, „da bi telo greha moglo da bude uklonjeno...“ Pavle je mogao da napiše: „Znajući da je naš stari čovek razapet sa njim, da bi stari čovek mogao da bude uklonjen...“, ali umesto da ponovi termin „stari čovek“ drugi put, on koristi drugi termin, „telo greha.“ Ovo nam govori da su „stari čovek“ i „telo greha“ pojmovi sa identičnim značenjem.

U *Rimljanima* 7:24, nailazimo na još jedan termin, „ovo telo smrti.“ Ovo je samo još jedan termin koji označava ono što je Pavle nazvao „zakon greha“ u istom poglavlju. Dakle, na osnovu dosadašnjeg izlaganja znamo da su „stari čovek,“ „telo greha,“ „telo smrti,“ i „zakon greha“ pojmovi koji jasno ukazuju na treći faktor, „karnalni um“ koji „se ne potčinjava zakonu Božjem, niti može.“ *Rimljanima* 8:7.

Karnalni um je razapet u životu onih koji su obraćeni. „Stari čovek“ mora da bude uklonjen, smrću, pre nego što novi život može da započne na njegovom mestu.

Treba da nam bude potpuno jasno da dolazi do doslovne smrti. Raspeće nije proterivanje, a smrt ne znači doživotni zatvor. Nije zavezan ili stavljen pod kontrolu. Raspeće je način pogubljenja. Njegova svrha je usmrćenje; i oni koji obavljaju raspeće nisu zadovoljni dok taj rezultat ne nastupi.

Dakle, kada Pavle kaže da je stari čovek razapet, on misli da je doslovno ubijen. Da bi bio siguran u naše pravilno razumevanje, on kaže da smo razapeti da bi telo greha moglo da bude uklonjeno. Kada je nešto uklonjeno, ono je uništeno i prestaje da postoji. Njegovo postojanje je završeno. Nema ga više.

U svakom prethodnom tekstu i ilustracijama vidimo da se ovaj posao obavlja sa jasno definisanim ciljem. Obavlja se da bi smo prešli iz stanja neposlušnosti u stanje poslušnosti, iz stanja u kome smo se žalili da ne možemo da postignemo ono što smo želeli, u stanje u kome je pravednost zakona ispunjena u našim životima. Dakle, u *Rimljanima* 6:6 stari čovek je

razapet, telo greha je uništeno, „da više ne bi smo bili robovi greha.“

Bog koji je stvorio prirodu, u njoj nam je dao izvanrednu ilustraciju jevanđeoske istine. Istina iz šestog stiha biće još jasnija ako starog čoveka posmatramo kao trnovit grm, a onda čitamo stih kao da se odnosi na baštovana koji želi da ima zdrav plod umesto trnja. On će iskoreniti grm i zameniti ga rasadom jabuke. Zatim će pomisliti: „Jasno je da kada staro drvo bude iščupano iz korena kako bi trnovit grm mogao da bude uklonjen da više ne proizvodi trnje, sada na njegovom mestu sadnica jabuke može da proizvede drvo koje će davati koristan plod.“ Veoma je lako uvideti operativnost ovog principa u prirodi. Kada primenimo ovaj princip na duhovni svet, razumećemo jasnije proces očišćenja duše kao neophodnog preduslova u zadobijanju pobede nad grehom.

Izbavljenje

Razmotrili smo problem ropstva grehu, i videli smo da je prvi korak ka oslobođenju smrt starog čoveka. Takođe smo videli da je ono što radimo rezultat onoga što jesmo, a ne posledica slabosti naše volje. Dokle god zakon greha i smrti živi u nama, mi smo pod kontrolom zle sile koja primorava naše telo da izvršava njenu volju, bez obzira na naše znanje, želje ili savest.

Prema tome, da bi smo bili oslobođeni od ove zle sile koja je u nama, ona prvo mora da bude izvađena iz nas i uklonjena, a onda novi život postavljen na njeno mesto. Nema drugog načina da se dođe do isku-

stva novorođenja. Nema drugog načina da se pređe iz ropstva opisanog u Rimljanima 7 u slobodu opisanu u Rimljanima 8.

Ovo saznanje je od životnog značaja za izbavljenje, ali još uvek ostaje da odgovorimo na pitanje kako preći iz ropstva u slobodu.

Dobro se sećam kada sam prezentovao ovu studiju jednoj porodici prvi put. Pažljivo sam objasnio problem kao što je predstavljeno i u ovoj knjizi. Nakon ove faze proučavanja napravili smo kratku pauzu.

Moji slušaoci su mi rekli: „Čuli smo sličnu propoved pre nekoliko sedmica. Propovednik je izneo problem kao i vi danas, slušali smo pažljivo, želeći da razumemo problem i njegovo rešenje. Znamo da je naše iskustvo nalik Pavlovom iskustvu koje je opisao u Rimljanima 7, i želimo da se oslobodimo. Ali kada je propovednik završio sa izlaganjem problema, seo je ne objašnjavajući rešenje. Pitali smo ga da nam objasni rešenje za problem koji je izneo. Tada je pastor ustao i rekao nam sa tužnim izrazom lica 'Žao mi je, ne mogu vam reći, jer ni sam ne znam.' Bili smo toliko razočarani da smo skoro izgubili svaku nadu.“

Zatim me je jedan od prisutnih upitao: „Da li ćete i vi kao ovaj propovednik samo izneti problem bez da nam objasnite rešenje?“

Bio sam veoma srećan što sam mogao da mu kažem da je ovo samo pauza, i da sledi jasno objašnjenje rešenja.

Kao što sam tada njima usmeno objasnio rešenje tako i u ovoj knjizi ću učiniti isto, u pismenoj formi.

Ukratko, rešenje je jevanđelje. Ono je sila Božja koja spasava od greha.

„I rekoh: dovde ćeš dolaziti, a dalje nećeš, i tu će se
ustavljati ponositi valovi tvoji.“ Jov 38:11

Možda ćete se zapitati zašto niste spašeni od greha ako je jevanđelje sila Božja koja može da vas oslobodi. Odgovor je da jevanđelje nije sila Božja za spasenje svakoga.

Ako čitamo u *Rimljanima 1:16* pažljivo, videćemo ovo. Pavle nije samo rekao: „Ne stidim se jevanđelja Isusa Hrista koje je sila Božja za spasenje svakome. “Tako je ovo rekao tačno onako kako smo citirali, on se tu nije zaustavio. Ono što je u stvari rekao jeste da je jevanđelje sila Božja za spasenje svakome „koji veruje.“ Ove dve dodatne reči prave veliku razliku. Jevanđelje je mnogo lepih reči za nevernika, ali za vernika, ono je sila Božja za spasenje od greha.

Apostol Jovan objavio je istu istinu sledećim rečima: „ovo je pobeda koja je nadvladala svet – naša vera.“ *Prva Jovanova 5:4*

Vera

Zapitajte sebe: „Da li imam vere?“ Verovatno ćete brzo odgovoriti da se osećate sigurnim da imate vere. Imate vere u Bibliju kao reč Božju; verujete u Boga kao vrhovno biće; verujete da će greh biti kažnjen; i da je spasenje samo u Isusu. Možete imati vere u sve ove stvari, ali dali imate vere da razumete jevanđelje kao Božju moć da vas spasi od greha, od poražavajućeg začaranog kruga ispunjenog neuspelim pokušajima da pobedite svoje nedostatke i promenite svoju sudbinu.

Bezbedno je reći da svako ko se još uvek nalazi u iskustvu opisanom u *Rimljanima 7* nema veru koja može da pobedi svet. Vera ne donosi pobedu. Vera je pobeda! Dakle ako imate veru o kojoj Pavle govori u poslanici *Rimljanima* i Jovan u svojoj poslanici, onda sigurno nećete biti u iskustvu opisanom u *Rimljanima 7*, već u iskustvu slobode iz *Rimljanima 8*.

Ovo je vera o kojoj je Isus govorio kada je rekao: „Kada sin čovečji dođe, da li će naći veru na zemlji?“ *Luka 18:8*. Živa vera koja donosi oslobođenje iz ropstva grehu teško se može naći danas u svetu. Isus je znao da će tako biti, pa je zato i postavio ovo pitanje. On je implicitno izjavio da ne očekuje da nađe mnogo spasonosne vere na zemlji prilikom svog drugog dolaska.

Ipak bez ove vere, pobeda je nemoguća. Prema tome, treba da naučimo kako da razvijemo ovakvu veru. Ovo možemo ilustrovati biblijskom pričom o plemiću koji je iz Kapernauma došao Isusu radi izlečenja svog sina.

„Dođe pak Isus opet u Kanu galilejsku, gde pretvori vodu u vino. I beše neki carev čovek čiji sin bolovaše u Kapernaumu. Ovaj čuvši da Isus dođe iz Judeje u Galileju, dođe k njemu i moljaše ga da siđe i da mu isceli sina; jer beše na samrti. I reče mu Isus: Ako ne vidite znaka i čudesa, ne verujete. Reče mu carev čovek: Gospode! Sidi dok nije umrlo dete moje. Reče mu Isus: Idi, sin je tvoj zdrav. I verova čovek reči koju mu reče Isus, i pođe. I odmah kad on silažaše, gle, sretoše ga sluge njegove i javiše mu govoreći: sin je tvoj zdrav. Tada pitaše za sahat u koji mu lakše bi; i kazaše mu: Juče u sedmom sahatu pusti ga groznica. Tada razume otac da beše onaj sahat u koji mu reče Isus: Sin je tvoj zdrav. I verova on i sva kuća njegova. Ovo opet drugo čudo učini Isus kad dođe iz Judeje u Galileju.“ *Jovan 4:46-54*.

Plemić je želeo fizičko izlečenje za svog sina, koji je bio toliko bolestan da se nije očekivalo da će žive-

ti više od nekoliko sati. Očigledno su zemaljski lekari učinili sve što su mogli i ostavili ga da umre.

Iako ova priča ilustruje ispoljavanje vere u odnosu na fizičko izlječenje, ona sadrži vrednu lekciju u pogledu izlječenja od duhovne bolesti. U stvari, dublja svrha Hristovog rada kao lekara je bila da otkrije svoju moć da spasi od greha. Tokom svog medicinskog rada on je pokazivao put izlječenja od duhovnih bolesti. Ako vidimo Hrista samo kao nekoga koji imao moć da izleči lepru, paralizu i druge bolesti onda smo propustili da shvatimo pravu poruku njegovog lekarskog rada. U Bibliji bolest simboliše greh, i to je veoma prikladan simbol, kao što ćemo objasniti u narednim redovima.

Bolest i greh

Ako uporedimo ono što smo do sada proučavali o problemu greha, sa problemom bolesti, videćemo mnoštvo paralela. Bolesni sin plemića imao je um i telo. U svom umu on je želeo da radi određene stvari, ali bolest je bila moć koja se nalazila u njegovom telu i komandovala sa njim, tako da nije mogao da učini ono što je želeo. Sve dok bolest nije bila iskorenjena iz njegovog tela on nije mogao ni da se nada da radi ono što želi. Ne postoji bolja slika koja može da nam ilustruje prirodu problema greha.

Kada je plemić došao iz Kapernauma u Kanu da traži Hristovu pomoć, on je tražio rešenje za problem koji je identičan problemu greha. Njemu je bilo potrebno uklanjanje bolesti koja je imala kontrolu nad

telom njegovog sina, isto kao što je nama potrebno uklanjanje „sin-mastera“ koji kontroliše naše telo.

Nesumnjivo, plemić se obratio jedinjoj osobi koja je mogla da mu pomogne, a to je bio Isus. On je došao da traži upravo ono što je Bog želeo da mu da. Dakle, došao je kod prave osobe tražeći pravu stvar. Zašto je onda Isus u početku odbio da ispuni njegov zahtev? To nije bilo na osnovu Hristove proizvoljne odluke ili pristrasnosti, već zato što je plemićev pristup to one-mogućio.

Koliko puta smo u molitvi tražili oprostaj za greh i molili Boga da nam da pobedu nad njim, samo da bi ubrzo videli da je greh prisutan isto onako kao da se nikad nismo molili? Zatim smo bili zbunjeni i nespособni da razumemo zašto Bog nije odgovorio na našu molitvu. Propustili smo da shvatimo da iako smo tražili ono što Bog želi da nam da, nismo to tražili u pravoj veri. Isto tako da plemić nije shvatio svoju grešku u pristupu Hristu, po povratku kući pronašao bi mrtvo dete. Ali plemić je razumeo svoju grešku i promenio pristup u skladu sa istinskom naukom o molitvi. Kada je pristupio sa stvarnom verom, njegova molitva je uslišena. Isus je upozorio plemića na njegov nedostatak vere. Rekao mu je tužno: „Ako ne vidite znakove i čuda, ne verujete.“ *Jovan 4:48*. Ovim rečima na najjednostavniji mogući način plemiću je objašnjeno da nema dovoljno vere; da je još uvek nevernik.

Ali nemojmo da previdimo činjenicu da je plemić znao za svoju veliku potrebu. Ako ste iskreni prema sebi, i vi ćete to videti. Čovek je znao da nikakva zemaljska sila ne može da izleči njegovog sina. Isto tako

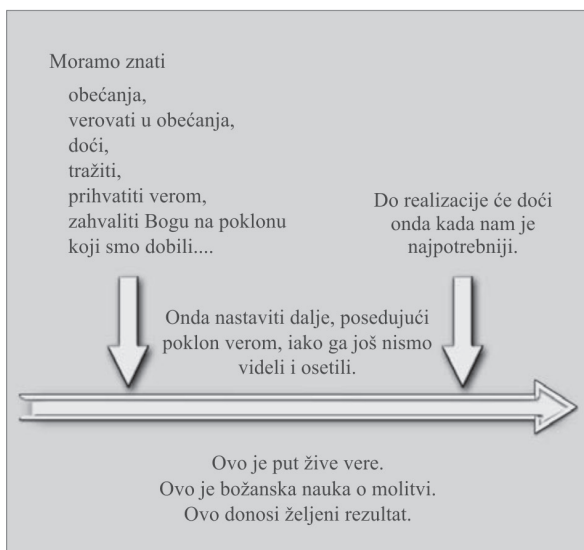
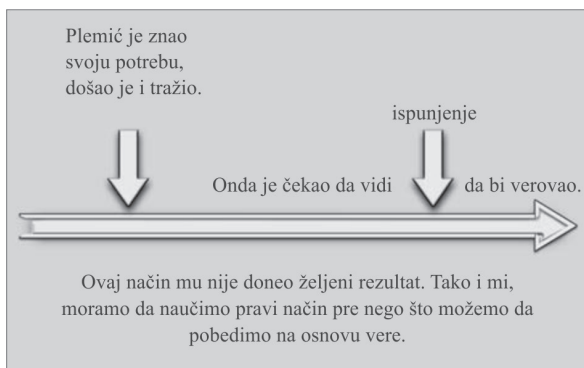
i vi znate da ne postoji sila na zemlji koja vas može spasiti od greha. Ovaj čovek je došao Hristu sa svojim zahtevom. Tako i vi dolazite Hristu sa molbom da budete spašeni od svojih greha. Faktički, plemić se molio Hristu, jer iznošenje zahteva pred Hrista je molitva. Na isti način, i vi ste se molili Hristu.

Ipak Hrist je jasno rekao plemiću, da je uprkos njegovom zahtevu, on nevernik. Hrist nije mogao da učini ništa za njega pod ovim okolnostima. Isto tako, ako se još uvek nalazite u iskustvu opisanom u Rimljanima 7, nakon što ste učinili sve što ste mogli da zadobijete pobjedu nad vašim gresima, i vi ste nevernik. A ako ste nevernik, treba da razumete put vere – koja deluje kroz ljubav i pročišćava dušu.

Dakle šta nije bilo u redu sa prvim pristupom plemića Isusu? Hristove reči koje mu je uputio daju nam odgovor: „Ukoliko ne vidite znakove i čuda, ne verujete.“ Drugim rečima, čovek je pristupio Isusu sa svojim zahtevom, i onda čekao da vidi dali on može da mu ispuni molbu. Ako bi mu Isus izlečio sina, onda bi on verovao u njega.

Ovo nije ispoljavanje spasonosne vere, i nikada ne može biti. Ipak ako bismo iskreno preispitali način na koji mi pristupamo Bogu u molitvi, videli bismo da radimo upravo ono što je činio i ovaj plemić. Pristupamo Gospodu i tražimo da nas blagoslovi. Onda odlazimo čekajući da prvo vidimo blagoslov pre nego što smo spremni da poverujemo da smo dobili poklon. U stvari, slobodno možemo reći da ako bi nam Bog dao poklon koji smo tražili u molitvi, bili bismo iznenađeni što smo ga dobili.

Važan trenutak istine zadesio je plemića, a on mora zadesiti i nas ako hoćemo da iskusimo spasonosnu veru. Kada nam Spasitelj upućuje reči ukora, Duh Božji nas uverava u greh. On utiskuje te reči duboko u našu savest i otkriva nam nedostatke u našem karakteru. Tako su Hristove reči bile dovoljne, uz službu

Svetog Duha, da otkriju plemiću neverstvo njegovog srca. Kada je shvatio šta mu je Spasitelj otkrio, prihvatio je ukor. Shvatio je Hristovu moć, i verom se oslonio na nju. Ovo znamo na osnovu odgovora Spasitelja na njegov ponovljeni zahtev.

Čovek se sada molio Isusu na sledeći način: „Gospode dođi pre nego što mi dete umre!“ *Jovan 4:49*. Postojala je značajna razlika između ove i prethodne molitve. Iako možda ne postoji očigledna razlika kada posmatramo upotrebljene reči, iz Isusovog odgovora možemo da zaključimo da je ona postojala. Na prvi zahtev odgovoreno je ukorom, dok je drugi zahtev doneo izlečenje. Ovo znamo zato što nam biblijski tekst tako kaže: „I čovek je poverovao rečima koje mu je Isus rekao, i otišao svojim putem.“ *Jovan 4:50*.

Kana nije bila mnogo udaljena od Kapernauma – ne više od 25 km. Hrist je izgovorio reči izlečenje ocu bolesnog deteta u sedmom času, što je jedan sat popodne po našem računanju vremena, tako da je otac lako mogao stići kući to isto popodne. Ali nije on to učinio. Znao je da mu je sin ozdravio. Neposredno pre nego što je stigao kući sledećeg dana, njegove sluge su ga sačekale i rekle mu ono što je on već znao na osnovu svoje vere dan ranije. Nesumnjivo su oni bili zbunjeni odsustvom svakog iznenađenja kod njega kada su mu rekli da mu je sin živ.

Molitva vere

Sada ćemo uporediti prvu molitvu plemića, koja je bila molitva nevernika, sa njegovom drugom moli-

tvom koja je bila puna vere. Dok je bio u stanju neverstva, on se molio i naslutio postojanje moći koja prebiva u Sinu Božjem. Kada se verom oslonio na tu moć, on je u nju video potpuni odgovor na svoju potrebu. Zato je zatražio taj dar i prihvatio ga verom ubeđen da ga je već dobio. Tada je otišao svojim putem znajući da će blagoslov, koji je već posedovao, biti ostvaren kada mu bude najpotrebniji.

Ovaj proces otkriva formulu uspeha koja nam je neophodna:

Prvo, moramo imati tačno znanje o problemu sa kojim se suočavamo. Koliko često ste u prošlosti dolazili Bogu tražeći oprostjenje za ono što ste učinili, bez priznavanja stvarnog problema i traženja da se zakon greha ukloni iz vas? Postojao je ozbiljan nedostatak u razumevanju prave prirode problema greha. To je prepreka koja se mora ukloniti pre nego što se možemo moliti inteligentno i uspešno.

Drugo, moramo znati Božja obećanja ne samo kao puke reči u Bibliji, već kao Božju silu koja nam se lično obraća. Da bismo uspeli u tome, potrebno je da proučavamo obećanja dok se ne apsorbuju u naše razmišljanje do te mere da postanemo deo nas.

Moramo tražiti i naučiti napamet velika Biblijska obećanja o ličnoj pobedi nad grehom. Ako želimo da zadobijemo i održavamo ličnu pobedu nad grehom, ova obećanja moraju postati živi deo nas. Ona moraju biti u našem umu, u svakom trenutku da se aktiviraju kao oružje odbrane od neprijatelja, ili bilo koje sugestije koja bi nas mogla navesti da posumnjamo u Božju moć da spasi od greha.

Velika Biblijska obećanja su brojna i imaju veliku efektivnu moć da spase od zakona greha i smrti. Sva-ko od nas treba da ih traži sam za sebe. Sledi nekoliko primera za one koji žele da počnu da sakupljaju ova obećanja o pobjedi nad grehom.

„Greh neće imati vlast nad vama.“ *Rimljanima 6:14*. Proučite ove reči dok ne shvatite da su one lično obećanje Božje vama da greh neće imati prevlast, moć, ili kontrolu nad vama.

„Nije vas snašlo iskušenje osim onog koje je uobičajeno za čoveka; ali je veran Bog koji neće dopustiti da budete iskušani više nego što možete, nego će u vezi sa iskušenjem omogućiti izlaz, da možete podneti.“ *Prva Korinćanima 10:13*. Kao što roditelji nikada ne bi dozvolili svom detetu da se suoči sa opasnošću prevelikom za njegov uzrast, tako ni Bog nikada neće dozvoliti da iskušenje sa kojim se suočavate bude previše veliko tako da se ne može izdržati. Za svako iskušenje sa kojim se suočite, on je već predvideo i obezbedio rešenje. Kada znamo sa kakvom neuporedivom moći Bog raspolaže i koristi je za spasenje čoveka, kako onda može postojati izgovor za greh u bilo čijem životu? Mi „sve možemo sa Hristom koji nam snagu daje.“ *Filibljanima 4:13*.

Evo još nekih referenci: *Matej 1:21; Jovan 8:36; Prva Korinćanima 15:34,57; Druga Korinćanima 2:14; Filibljanima 1:6; Solunjanima 4:3; 5:23,24; Prva Petrova 1:5; Druga Petrova 1:4; i Judina poslanica 24*. U Starom zavetu, *Psalam 23 i 46* su naročito ispunjeni obećanjima o izbavljenju. Apsorbujte i moć iz *Jezekilja 11:19,20; i 36:26*.

Veliki cilj poznavanja obećanja je da izgradimo veru – veru koja će pročistiti dušu. Što više obećanja poznajemo, proučavamo, i primenjujemo lično na sebe, to će ona više izgrađivati našu veru. Konačno, doći će vreme kada ćete moći da se poslužite tom silom i iskustve izbavljenje koje samo ona može da donese. Živa vera u Božju spasonosnu moć nije nešto što prirodno postoji i razvija se u nama. To nije nešto što sami možemo da stvorimo. To je nemoguće. „Vera dolazi slušanjem, slušanjem reči Božje.“ *Rimljanima 10:17*.

Kada dođemo do stepena na kome živa vera prihvata, razume i veruje Božjim obećanjima, tada je vreme da preduzmemo treći korak. Treći korak je da pristupimo Hristu i tražimo blagoslov. Nemojte se moliti na stari način koji vam do sada nije doneo rezultat.

U prošlosti šablon molitve je bio: „Bože, zgrešio sam. Molim te oprosti mi zbog onoga što sam učinio.“ Verovatno ste obećali da nećete ponovo učiniti isti greh i zatražili pomoć da to ostvarite. Ovaj pristup nije vam doneo uspeh u prošlosti, a neće ni u budućnosti. Mora doći do promene, kao što je došlo do promene u plemićevom pristupu Hristu.

Treba da se molite na sledeći način: „Bože, shvatio sam da je pravi problem ova zla priroda koja je u meni. To je „moć greha,“ „zakon greha i smrti,“ „telo smrti,“ „karnalni um“ i „kamenno srce.“ Dok je to u meni, ja sam zlo drvo i mogu da donosim samo zao rod, jer je moje telo pod kontrolom te sile. Bože, ti si obećao da ćeš uzeti kamenno srce od mene i dati mi potpuno novo srce. U potpunosti verujem da ćeš ovo učiniti, i prema tome, dajem ti ovo staro srce. Uzmi ga

od mene. Ne želim ga. Stavi novo srce na njegovo mesto i učini me učesnikom u tvojoj Božanskoj prirodi. Verom, dakle stvarno, prihvatam taj poklon i zahvaljujem ti na tome. U ime Isusa Hrista, našeg Spasitelja, Amen.“

Ako imate živu veru, onda nećete čekati da vidite blagoslov pre nego što budete sigurni da ga imate. U tom trenutku znaćete da ste izbavljeni, da greh više nema vlast nad vama, i da ste konačno postali pravo dete Božje. Naravno, još uvek će biti potrebno da se oduprete tendenciji ljudske prirode koja želi da sačeka da vidi rezultat pre nego što poveruje. Nemojte očekivati da osetite da ste transformisani. Verujte u to zato što Božja Reč tako kaže, i uskoro ćete videti da je to zaista tako.

Plemić nije čekao da vidi da mu je sin živ i zdrav pre nego što bi poverovao da je u potpunosti izlečen. Nije mu bilo potrebno da to vidi, jer je imao Hristovu Reč da je to tako, i to mu je bilo dovoljno. Vera treba da počiva na reči Božjoj, ne na ono što vidimo i osećamo, a što može brzo da se promeni. Dakle, da bismo razumeli naš odnos sa Bogom, treba da proučavamo Božju Reč, i da nas ona vodi, a ne naša osećanja.

Lično iskustvo

Apostol Jovan kaže: „Šta videsmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate zajednicu.“ *1 Jovanova 1:3*. Oni koji najbolje mogu da pomognu drugima jesu oni koji mogu da posvedoče iz ličnog iskustva. Oni mogu da kažu ono što su doživeli, a to je mnogo efektivnije nego sama teorija. Da bi uverio čitaoca da je ovo isproban i dokazan put uspeha, objasniću svoje lično iskustvo. Postoje mnogi ljudi širom sveta koji su čuli ovu poruku i takođe mogu da posvedoče o pobe-di nad grehom u njihovim životima.

Godine 1953, priključio sam se misionarskom koledžu kao učitelj. Naredne godine izabran sam za crkvenog starešinu. Voleo sam crkvu i bio sam aktivno uključen u njene aktivnosti. Razumeo sam i prihvatao doktrine i propovedao ih sa entuzijazmom. Verovao sam da je moje spasenje sigurno i bio sam opušten nadajući se večnom životu.

Moj život je delovao uzorno spolja, ali imao sam prikrivene probleme koje nisam mogao da prevaziđem. Bio sam učitelj stolarskog zanata i veliki broj mojih učenika su mi bili dodeljeni nakon što su pali na časovima teorije. Neki od ovih dečaka razvili su tako veliki otpor prema učenju da je učionica postala poprište svakodnevnih borbi između mene koji sam pokušavao da ih naučim i njih koji su se uporno opirali učenju.

Granice mog strpljenja su bile probijene i počeo sam da osećam veliki gnev usmeren ka njima. Bilo je trenutaka kada sam želeo da im razbijem glave o zid. Ali postojao je jedan obuzdavajući uticaj koji je prigušivao moju agresivnost – morao sam da očuvam svoj ugled. Nisam želeo da direktor ili uprava škole primete moja negativna osećanja i eventualno me ukore, pa sam potiskivao svoj bes i držao ga pod kontrolom tako da nije bio vidljiv drugima.

Ako uzmete ekspres lonac (koji radi na pari) i zatvorite sve ventile, on će biti stabilan neko vreme, ali pritisak će se sve više povećavati. Ako se vatra privremeno ugasi pritisak će pasti i neće doći do eksplozije, ali kada se ringla ponovo uključi lonac će ubrzo eksplodirati. Što duže se odlaže rast pritiska, veća će biti eksplozija na kraju.

Tako je bilo sa mnom. Tokom radne sedmice obuzdavao sam svoj gnev koji su u meni generisali đaci. Ali gnev je svejedno postojao i moralo je doći vreme da se ispolji. Što sam se duže suzdržavao gori je bio izliv gneva kada bi se desio. Obično se to dešavalo tokom vikenda kada sam bio kod kuće. Tada je moja porodica bila izložena agresiji koju su u meni stvorili drugi.

Nakon izgovorenih teških reči nastupilo bi privremeno olakšanje, a onda bih osećao krivicu i žaljenje. U molitvi bih zahtevao od Boga oprostaj i obećao da se neće ponoviti. Sa hrabrom odlučnošću vraćao bih se u učionicu, a nažalost cela procedura bi se ponavljala. Opet bi đaci raspalili moj gnev. Opet bi se suzdržavao da ga ispoljim. Opet bi došlo do eksplozije. Opet bi se kajao i tražio oprostaj. I tako sam se vrteo u krug.

Pokušavao sam i nisam mogao da dođem do uspeha, grešio i kajao se stalno iznova. Bilo je to iskustvo opisano u Rimljanima 7. Nisam mogao da razumem sebe, a poslanica Rimljanima izgledala mi je kao najteža biblijska knjiga za razumevanje. Tražio sam odgovor. Slušao sam razne propovednike šta imaju da kažu o toj temi, i svuda je bilo očigledno da i najsposobniji rukovodioci crkve osećaju istu frustraciju kao ja.

Tako sam počeo da razvijam samoopravdavajuću filozofiju da bi racionalizovao moje ponašanje kao uobičajeno iskustvo onih koji će biti spašeni. Smatrao sam da ako sam iskren i revan čineći sve što je bilo u mojoj moći, da će Spasitelj na sudu reći: „Ovaj čovek je dao sve od sebe iako je grešno živeo na zemlji. Zato ćemo mu oprostiti i daćemo mu mesto u kraljevstvu.“

Onda sam upoznao jednog mladog čoveka koji je zračio drugačijim iskustvom. Kada smo razgovarali o ovoj temi, u početku mi ništa nije bilo jasno jer mi je govorio o iskustvu i životu o kome ja nisam znao ništa.

Tada mi se iznenada obratio na direktan način: „Da li znate šta znači imati pobjedu nad svakim poznatim grijehom, svaki dan?“

Odgovorio sam mu: „Već deset godina sam u potrazi za takvim iskustvom. Nikada nisam upoznao nikoga ko je pokušavao više od mene. Dajem sve od sebe svaki dan. Na kraju dana molim se za oprostaj grijeha. Verujem da mi Bog oprašta i da će moje ponašanje biti prihvaćeno kao najbolje moguće, i verujem da ću biti spašen.“

Nikada neću zaboraviti njegov odgovor. Nije mi odgovorio rečima, nego pogledom. Izraz na njegovom licu jasno mi je govorio: „Brate potrebna ti je pomoć, i to hitno!“ Ova neizgovorena poruka ostavila je na mene dubok utisak, pa sam ga zamolio da mi bude gost, i da mi održi biblijsko predavanje na ovu temu.

Mislim da nikad nisam slušao čudnije predavanje. Prvo bi mi pročitao biblijski stih. Onda bi pokušao da ga objasni ali delovalo je da mu nedostaju reči pa bi odmah prešao na sledeći stih. Na ovaj način se razvijala studija, koja se sastojala skoro isključivo iz čitanja biblijskih tekstova. Ja sam zapisao sve stihove koje je naveo na parče papira.

Nakon što je završio izlaganje kratko smo diskutovali, a onda je otišao. Pretpostavljam da je mislio da nisam razumeo poruku i da neću od nje imati koristi.

Prošlo je nekoliko dana tokom kojih su ovi stihovi uticali na moj um. To još uvek nije bilo jasno definisano. Podsetilo me je na slepog čoveka koji je počinjao da vidi. „I pogledavši reče: Vidim ljude gde idu kao drva.“ *Marko 8:24*

Nakon četiri dana, u sredu posle podne, kada sam došao kući tokom pauze na poslu, seo sam da proučavam neke od ovih stihova. Čitao sam. „Greh neće imati vlast nad vama.“ *Rimljanima 6:14*. „A Bogu hvala koji nam daje pobedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista“. *Prva Korinćanima 15:57*. „A onome koji vas može sačuvati bez greha i bez mane.“ *Juda 24*.

Svaki tekst sam čitao polako i razmišljajući o njegovom značenju tako da je Sveti Duh osvetlio Reč Istine. Nakon što sam pročitao trećinu teksta sa liste, odjednom sam doživeo silno prosvetljenje. Do tada sam verovao da ne mogu da živim bez greha. Iznenada sam shvatio zastrašujuće implikacije ovog verovanja. Video sam da ako verujem da moram da činim greh svakodnevno, da to znači da verujem da je Sotona jači od Hrista, a da je greh jači od pravednosti. U tom trenutku kada sam postao svestan ove činjenice video sam da moj život nije svedočio o Božjoj moći već o Sotoninoj. Činjenica da sam bio nominalni Hrišćanin i starešina crkve još više je povećavala moju krivicu.

Sada je duh Božji zaista mogao da radi u meni. Sve za šta sam smatrao da dokazuje moju privrženost Bogu palo je u vodu – moje znanje, moja revnost, moja pozicija, moja ljubav prema istini onako kako sam je razumeo. Video sam sebe onako kako me je Bog video – kao beznadežan slučaj izgubljen, večno

osuđen. Obuzelo me je crnilo strahovitog očajanja; mračno shvatanje da neću biti među vaskrsnutim pravednicima. Nikad nisam doživeo gori trenutak u svom životu.

Nekako, ni dan danas ne znam kako, Bog mi je dao iskrenosti da priznam da je to sve istina. Nisam pokušavao da se opravdam tvrdnjama da sam crkveni starešina, učitelj, da dobro poznajem Bibliju, propovednik, čovek dobre reputacije i velike revnosti u borbi za istinu. Zahvaljujem Bogu za ovo, i molim se da kada dođe vaš trenutak strašne istine, da ćete se suočiti sa njim i prihvatiti istinu onakvom kakva jeste. Ako odbacite uverenje koje donosi Sveti Duh, vremenom ćete zatvoriti vrata za njegov dalji rad za vas, a to će biti vaš večni poraz.

Gospod ranjava da bi izlečio. Istog trenutka kada sam sebe video kao beznadežno izgubljenog grešnika i prihvatio tu istinu, Bog mi je svoja obećanja učinio potpuno jasnim. Bilo je kao da su napisana za mene lično. Živa vera počela je da izvire iz mog srca i shvatio sam moć Božje Reči. Odmah sam se pomolio po prvi put na sledeći način: „Bože, sada vidim da pravi problem nije ono što sam radio, već ono što jesam. Taj zli život u meni je uzrok problema. Kao bolest, on vlada mojim telom tako da ne mogu da činim ono što želim i što znam da bi trebalo. Predajem ti svoj stari život; uzmi ga i daj mi tvoj novi život umesto njega. Bože, zahvaljujem ti se u ime Isusa Hrista, našeg Spasitelja, Amen.“

Ustao sam sa kolena. Celo moje biće bilo je ispunjeno svešću da sam ponovo rođen. To nije bilo oseća-

nje, jer se nisam osećao drukčije. To je bilo uverenje. To je bilo rezultat vere zasnovane na reči Božjoj. Bilo je to isto ono uverenje koje je osećao plemić kada se opušteno i ne žureći vraćao kući, jer je znao da mu je sin izlečen. Nije bilo potrebe da žuri da vidi da li je to istina. Znao je na osnovu vere, i ja sam znao. Dokazi će se pojaviti kasnije, kao i kod plemića.

U to vreme imali smo automobil Ford Model A. Moja žena je često njime išla u grad ali se dešavalo da nije bila u mogućnosti da se vrati. Tada bi se meni javljala telefonom tražeći da dođem po nju. Da ostavim posao i odem da joj pomognem često je bilo veoma neugodno, pa sam zbog toga postao agresivan. To bi joj i rekao gnevno i nestrpljivo. Zbog svih ovih problema, naš brak je bio u ozbiljnoj krizi. Osećao bih se loše zbog tog svog ponašanja kada bi se izliv gneva završio, priznao bih to kao greh i čvrsto odlučio da se neće ponoviti. Sećam se jednog dana kada je telefon zazvonio, a ja sam odlučio da ću se ponašati strpljivo i ljubavno. Sve je bilo u redu nekoliko minuta, a onda sam eksplodirao i u gnevnom ispadu sasuo salvu uvreda. Posle toga pitao sam se: „Čemu sve ovo?“. Vozio sam kući. Čutljiv, poražen i zbunjen.

Nakon novorođenja, nisam se uopšte osećao drugačije iznutra. U tom periodu nisam trpeo pritiske. Ringla ispod lonca je bila ugašena, bio sam na odmoru i dane sam provodio smireno. Onda, iznenada, u petak poslepodne žena me je pozvala iz grada udaljenog 4 km da joj dođem u pomoć.

Bez mnogo razmišljanja kako bi trebalo da se ponašam brzo sam otišao i pokušao da popravim auto.

Pošto ipak nije mogao da upali poslao sam je kući sa komšijom koji je bio u prolazu. Zatim sam organizovao šlepovanje auta. Kada sam stigao, otišao sam na večeru, a onda smo imali versku službu posle koje smo se vratili kući. Kada sam već bio u polusnu, moja žena me je iznenada, začuđeno upitala: „Šta ti se desilo?“

Nisam razumeo pitanje pa sam tražio da mi objasni šta je mislila. Odgovorivši, rekla je: „Nešto ti se desilo i hoću da znam šta je to.“ Opet sam joj rekao da ne znam o čemu priča i zahtevao objašnjenje.

„Danas popodne čekala sam da dođeš da popraviš auto pripremljena na uobičajene ljutite optužbe. Ali umesto toga, ti si samo uradio šta si mogao i poslao me kući. Bilo mi je drago što sam se izvukla, mada sam bila sigurna da će se to desiti kada dođeš kući. Ali kada si došao i dalje nisi ništa rekao. Onda sam pomislila – sigurno će me napasti posle večere. A ti si i dalje nastavio da se ponašaš mirno. Konačno sam zaključila da se suzdržavaš do krajnjih granica i da ćeš pred spavanje eksplodirati. Ali evo i sada ništa se ne dešava. Nešto ti se desilo i hoću da znam šta?“

Bio je to prvi vidljivi dokaz velike promene koja se desila u meni. Iznenada sam shvatio da su moji postupci proizvod moje nove ličnosti, dok je stara agresivnost nestala sa starom ličnošću. Kao što je ranije moja prirodna reakcija bila gnev i nestrpljenje, tako je sada mirnoća i strpljenje bilo moje prirodno ponašanje. Ovo čudo me je izuzetno impresioniralo i u srcu sam pomislio: „Ovo je Božje delo; čudesno je u našim očima.“ *Psalam 118:23.*

Kada i u vašem životu dođe ovaj čudesan trenutak i primetite da drugačije reagujete na životne pritiske i stres, onda ćete znati i razumeti kako sam se osećao tada. Bilo je divno i blagosloveno iskustvo.

Narednih 40 godina moć ove istine testirana je u mojim životnim bitkama. Nažalost ne mogu da posvedočim da tokom tog vremena nisam nikada učinio greh, ali mogu da tvrdim da poruka i dalje funkcioniše u mom životu isto kao i prvog dana. Kad god sam pogrešio uvek je to bilo mojom krivicom – nedostatak vere, nemar, udaljavanje od Boga, i sl., nikada uzrok nije bio nedovoljna moć jevanđelja.

Život je bio skroz drugačiji nego pre novorođenja kada sam znao samo za poraz. Bilo je to stalno ponavljanje iste bezuspešne borbe protiv greha u začaranom krugu grešenja i priznavanja iz godine u godinu. Ovaj ciklus je prekinut novorođenjem i život je postao pobednički pohod. Sve više sam napredovao što sam više istina saznavao. Poslanica Rimljanima za mene više nije bila misterija. Voleo sam često da je čitam i u potpunosti sam razumeo o čemu Pavle piše.

Treći deo

Posle novorođenja

Ne iz ropstva u ropstvo

Nakon sto smo novorođeni, započinje novi proces. U stvari, iskustvo novorođenja nije kraj već tek početak novog života. Ovo je važno da se istakne jer postoji realna opasnost da se pogrešno razume šta se zaista dešava novorođenjem. Tačno je da se stara priroda uklanja, a da nastaje nova. Ali da li ovo znači da nakon što smo novorođeni više ne možemo da grešimo?

Ne, to uopšte ne znači to. Ne prelazimo iz jedne vrste ropstva u drugu vrstu ropstva, već iz ropstva u slobodu. Kada smo pod kontrolom zle prirode primorani smo da grešimo, ali kada postanemo pravi hrišćani možemo da biramo da li ćemo slediti Hrista ili sotonu. Kratka studija o razlikama između ove dve ličnosti će nam pojasniti ovo pitanje.

Dok smo u iskustvu opisanom u Rimljanima 7 u nama se nalazi karnalni um čija moć koji daleko nadmašuje našu snagu volje i despotski vlada nad nama kao nad robovima. Ovaj master vlada nad voljom primoravajući nas da služimo željama grešnog tela i da ga koristimo kao instrument za činjenje nepravde.

Kada novorođenjem pređemo u iskustvo opisano u Rimljanima 8 više nemamo karnalni um. Umesto

njega imamo Božanski um Isusa Hrista. Ponovo smo stvoreni i stari master je zamenjen novim. Između ova dva mastera postoji značajna razlika. Karnalni um je despotski vladar koji upotrebljava silu. Ali Bog ne koristi silu, već uvek vlada ljubavlju. On nas nikad ne primorava da mu služimo. On nas poziva, ali nikada ne koristi silu. Prema tome, moramo doneti ličnu i definitivnu odluku da služimo Bogu svaki dan. Slobodni smo da bilo kada izaberemo greh. Koliko je ovo drugačije od Sotoninog načina upravljanja. Kada vas Sotona zarobi morate da mu služite, hteli vi to ili ne. Ova istina ilustrovana je sledećim dijagramom:

Karnalni um:

Okrutni, despotski gospodar koji poništava volju da bi kontrolisao slabo, palo, grešno ljudsko telo.

Božanski um:

Moć koja saraduje sa voljom da bi potčinila isto slabo, palo, grešno ljudsko telo.

Kada je Isus bio na ovoj zemlji, on je rekao: „Sin čovečji nije došao da mu služe, nego da služi i da dušu svoju u otkup, kao otkup za mnoge.“ *Matej 20:28*. Ovo je veliki princip u životu Hrista i Boga. Božanski um je sluga koji služi volji da potčini, kontroliše palu grešnu ljudsku prirodu hrišćanina. Ovo ne znači da novorođeni hrišćanin može da koristi božanski um da radi šta hoće, jer Bog nikada neće služiti grehu. Ali kada izaberemo da poslušamo Božje pravedne propise on će nam služiti i daće nam moć da izvršimo svoje odluke. Dakle, Bog nas ne primorava da ga slušamo, već smo uvek slobodni da ne poslušamo ako tako izaberemo.

Praktični značaj

Da još više rasvetlimo situaciju, objasnićemo detaljnije ovaj proces, prvo u Rimljanima 7, a onda u Rimljanima 8. Čoveka iz Rimljanima 7 kuša đavo oslanjajući se na želje grešnog tela. U svom umu čovek prepoznaje da je ovo pogrešno. Donosi definitivnu odluku da neće podleći iskušenju i šalje telu instrukcije kako da se ponaša.

Ali u Rimljanima 7 karnalni um je pravi gospodar. Njegova moć u potpunosti poništava snagu volje u čoveku. Kao posledica toga voljom se ne može uspostaviti kontrola nad telom i nastupa otvoreni greh. Dakle, u iskustvu opisanom u Rimljanima 7 karnalni um je centar kontrole.

U Rimljanima 8 situacija je drugačija. Ista iskušenja dolaze do istog tela, ali nakon odluke uma o odupira-

nju iskušenju nastupa drugačiji rezultat. Ako postoji konačna odluka i apsolutna vera u Božju moć, odupiranje iskušenju će biti uspešno, telo će biti zadržano pod savršenom kontrolom i zlo greha neće se pojaviti.

Da bi ishod bio uspešan najznačajnija je moć vere. Centar kontrole sada je premešten iz karnalnog uma na volju, ali volja jedino može biti efektivna ako postoji vera da će Bog realizovati naše odluke. Drugim rečima, moramo imati poverenja u Božju moć i njegovu volju da sprovede naše ispravne odluke. Ako mislimo da smo sada dovoljno snažni da se sami odupremo sili greha, podleći ćemo iskušenju – ništa nije sigurnije od toga. „Pravednik će živeti od vere.“ *Rimljanima 1:17*

Duh pobede

Stalno moramo održavati iskustvo stečeno novorođenjem. Iako „...će pravednik živeti od vere,“ *Rimljanima 1:17*, vera može da umre i bude izgubljena. Da bi se ovo izbeglo, vera mora ne samo da se održava, već i da se razvija i ojačava. Vera je živa stvar, a ako žive stvari ne rastu u kontinuitetu one počinju da umiru.

Da bi smo hranili našu veru, svakodnevno moramo proučavati Božju Reč. Oslobođenje od starog gospodara se naziva „novorođenje“ u Reči Božjoj. (Vidi *Jovan 33,7; Prva Petrova 1:23.*) Petar naziva nove vernike „novorođenim bebama“ *Prva Petrova 2:2*. Novorođena beba tek počinje svoj dugi životni put i potrebna joj je stalna ishrana da bi se razvila u zrelu odraslu ličnost. Novorođenim bebama treba mleko za ishranu. Dakle kada uđete u iskustvo opisano u Ri-

mljanima 8 i vama je, „kao novorođenim bebama, potrebno čisto mleko reči, da biste mogli da odrastete.“
Prva Petrova 2:2

Nemaju samo nedavno novorođeni hrišćani potrebu da se svakodnevno hrane Rečju Božijom. I zreliji hrišćani moraju svakodnevno proučavati reč da bi dobili snagu za svaki dan. Bez ove duhovne ishrane naša vera će slabiti, dok konačno ne podlegnemo iskušenjima neprijatelja.

Prirodno se postavlja pitanje kako možemo da padnemo kada je Božja moć najveća sila koja postoji, i sasvim sigurno je mnogo veća od sile greha. Ako je ta Božanska sila u nama, kako onda greh može opet da nas nadvlada?

Sledeća ilustracija će nam jasno pokazati kako prisustvo božanske sile u našim životima ne garantuje automatski da ćemo biti slobodni od greha.

Moćna armija, nalik onima kojima su komandovali Cezar ili Aleksandar Veliki, kreće u bitku. Armije kojima su ovi generali komandovali bile su najmoćnije u svetu u to vreme, i nijedan neprijatelj nije mogao da ih porazi. U takvoj armiji postoje dva glavna elementa – komandni general i naoružani vojnici. Naravno da general nema mogućnost da se sam odupre neprijateljskoj vojsci. Moć generala je u njegovim vojnicima i samo ako oni verno izvršavaju zadatke, on može očekivati pobedu. Sa druge strane, armija koju čine vojnici mora biti obučena i zavisiti od naređenja generala da bi mogla da operiše efikasno. General predstavlja volju armije i pobeda zavisi od pravilne upotrebe njegove volje.

Pretpostavimo da je jedna moćna armija tokom svog postojanja samo ređala pobeđu za pobedom. Ova vojska nije znala za poraz. Ostala je još jedna bitka koju treba dobiti kako bi se u potpunosti ispunio ratni plan. Neprijatelj je znatno slabiji, ali nespreman na predaju, i konfrontacija je neizbežna.

Zbog niza uspeha koje su postigli naš general i njegovi saradnici postali su previše samopouzđani u oslanjanju na svoju veštinu i snagu. Odlučili su da pre odlaska u bitku organizuju veliku proslavu koja uključuje prejedanje i pijenje celu noć. General i njegovi oficiri napuštaju vojnike i posvećuju svoje vreme neumerenoj zabavi. Rezultat je takav da su sutradan ujutro mamurni i praktično nesvesni.

U ovom trenutku neprijatelj započinje odlučan i neočekivan napad. Vojska po automatizmu organizuje odbranu ali neophodna su joj naređenja generala kako bi se efektivno rasporedila, jer je neprijatelj izuzetno lukav i hrabar, iako je malobrojan. Ali zbog stanja intoksikacije u kojem se nalazi, general nije u mogućnosti da odlučuje i ne može da izda nijedno naređenje snagama koje su pod njegovom komandom.

Iznenada, armija se nalazi bez komandanta, bez vođe, bez usmeravajuće inteligencije. To je najjača armija na svetu u sukobu sa značajno slabijim neprijateljem i bilo bi normalno da postigne brzu i laku pobeđu. Ali pošto nema rukovodstvo ko će postići pobeđu? Očigledno, manji i slabiji neprijatelj će biti pobednik. U duhovnom svetu simboli upotrebljeni u ovoj ilustraciji imaju sledeće značenje: Moćna armija predstavlja Božju silu u životu hrišćanina. Ovo je najmoćnija sila

koja postoji i njoj se niko i ništa ne može suprotstaviti. General armije je inteligentna i obrazovana volja čoveka iz Rimljanima 8. Neprijatelj je nesveto i grešno telo, kroz koje đavo nastoji da uništi celokupnu ličnost.

Iako zemaljska vojska može da učini nešto bez volje i naređenja komandanta, Božja sila u nama ne može da učini ništa bez pravilne upotrebe naše volje. Prema tome, kada se pojavi iskušenje, a mi propustimo da donesemo pravilne odluke i kažemo „Ne!“ neprijatelju, onda ćemo pasti kao žrtve đavola koji će protiv nas upotrebiti sklonosti našeg grešnog tela.

Ukoliko se ova opasnost ne razume, padaćemo pod vlast neprijatelja, iako nam je na dohvat ruke mogućnost da kontinuirano pobeđujemo. Treba obratiti posebnu pažnju na ulogu volje sa jedne strane, i na grešnost i prevarljivost palog tela sa druge. Treba da priznamo i prihvatimo grešnost naše telesne prirode i da se uopšte ne uzdamo u nju. Poraz je siguran kada vera oslabi, ali to ne mora nikada da se dogodi. Svim je moguće da naša vera bude uvek živa i moramo je održavati živom ako hoćemo da budemo hrišćani.

Kada dobijemo novi život, on je savršen kao što je i novorođena beba savršena. Ali da bi se beba dalje razvijala u svom savršenstvu potrebna joj je hrana i briga. Iako Bog obezbeđuje hranu, roditelj je taj koji mora da hrani bebu. Bog ne ishranjuje dete automatski iz dana u dan jer je taj zadatak dao ljudskom roditelju. Slično je i u duhovnoj sferi gde Bog obezbeđuje svu neophodnu hranu u Bibliji, ali je naša odgovornost da je koristimo. Bog to neće učiniti za nas. Zatvorena

Biblija je kao zatvorena prehrambena prodavnica, ne hrani nikoga.

Stražarite i molite se

Isus je rekao: „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan, ali je telo slabo.“ *Matej 26:41.*

Ulazak u hrišćanski život znači regrutaciju u armiji Gospoda nad vojskama. Od tog trenutka duhovni put napred je marš i bitka svakog dana – to nije piknik. Mi smo u ratu, i naš neprijatelj je stalno prisutan tražeći slabe tačke u našem karakteru kako bi nas oborio, porazio i uništio. „Budite trezni i pazite, jer suparnik vaš, đavo, kao lav ričući hodi i traži koga da proždere.“ *Prva Petrova 5:8.*

Nijedna armija ne preduzima operacije bez postavljanja redovnih straži kako bi sprečila neočekivan upad neprijatelja. Isto tako, mi kao hrišćani moramo da postavljamo redovne straže u vidu molitve svakodnevno. Biblija jasno otkriva taktike zlikovaca tako da znamo gde i kako da pazimo, i susretnemo Sotonu Rečju Božjom pre nego što stekne prednost.

Rat je Gospodnji

Najvažniji princip koji treba da razumemo je da ne smemo da se borimo sa đavolom sami. Velika borba je između Hrista i Sotone. Ako pokušamo da bijemo Hristove bitke umesto njega bićemo poraženi. Kada nam se đavo približi, moramo ga predati odmah Spa-

sitelju i prepustiti Njemu da se obračuna. Kad god ovako postupimo đavo će pobeći od nas, jer on dobro zna da ga je Hrist već porazio.

Još jedna ilustracija nam može pomoći da objasnimo ovaj princip:

Nalazite se na safariju u džunglama centralne Afrike i treba da prođete kroz naročito opasno područje. Niste upoznati sa terenom na kome ima dosta divljih i opasnih životinja, pa zato angažujete kompetentnog i iskusnog vodiča. Vodič je upoznat sa teritorijom i kako da se odbrani od eventualnog napada divljih zveri. Takođe je u posedu oružja koje je neophodno za svaku eventualnost.

Dok pratite vodiča, iznenada agresivna gorila se zaleće na vas. Sada, zamislite da sami pokušate da se izborite sa ovom životinjom golim rukama. U očaju se setite svog vodiča koji je obučen za ovakvu borbu i počnete da ga dozivate: „Brzo, upomoć!“

Ali da li vam on može pomoći? On će uzviknuti: „Sklonite se! Ne mogu pucati u gorilu dok se vi nalazite na putanji metka!“ Ovim svojim postupkom vi ste onemogućili iskusnog vodiča da vas zaštiti i ukoliko mu ne dozvolite da odmah preuzme situaciju u svoje ruke vaše uništenje je zagarantovano. Isto tako, moramo dopustiti Hristu da radi svoj posao i ne preprečavati mu put. Kada se neprijatelj pojavi, ne smemo započinjati borbu sa njim, jer je „rat Gospodnji“ *Prva Samuilova 17:47*. „Jer nije vaš rat nego Božji.“ *Druga Dnevnika 20:15*.

Mi smo slabiji od sotone, ali Hrist je jači. Mi ne možemo da se ubeđujemo sa đavolom. Samo Bog to

može. Prema tome, treba uvek da imamo na umu da otpor moramo pružiti silom Reči i nikada ne pokušavati da koristimo sopstvenu silu. Kada vas sotona napadne, jednostavno i smireno mu saopštite da je u zabludi. Osoba koja je ranije odgovarala na provokacije iskušenja više ne boravi u vama. Vremena su se promenila i novi život u vama jednostavno više ne čini takve stvari. Čim đavo čuje kako glasom ispunjenim verom objavljujete ove istine, on beži i iskušenje nestaje.

Zaključak

Oni koji primene principe i slede procedure koje smo prethodno objasnili, biće oslobođeni sile greha i postaće deo Hristovog tela.

Kada smo novorođeni, ulazimo u novi život. Završetak prethodnog života je početak sledećeg. Proces obrazovanja mora uslediti, čiji je cilj da se novi čovek oslobodi pogrešnih ideja i teorija koje je naučio u Sotoninoj školi. Pogrešni koncepti i navike koje smo nenamerno stekli u našim životima pre nego što smo bili novorođeni, moraju da budu prepoznati i očišćeni iz nas, jedan po jedan. Umesto njih ispravne ideje i prakse koje nam Bog daje moraju da se razvijaju. Jednom implantirano dobro seme mora da raste do pune zrelosti. Rast će biti stalan i neprekidan ukoliko se vernik uz molitvu kontinuirano hrani istinama Reči Božje.

Sotona će stalno nastojati da odvrati novorođenu dušu od Hrista, i na žalost povremeno će uspevati u tome. Ali to ne znači da je nas brak sa Hristom raskinut. Brzo pokajanje, oproštenje, i očišćenje, će obnoviti zajednicu sa Bogom; i tada ćemo naučiti vredne lekcije iz naših grešaka kako bismo bili sigurniji u budućnosti.

Ova knjiga nije poslednja reč o oslobođenju od greha. Ona se samo bavi inicijalnim ulaskom u Hristovu

porodicu. Data je najosnovnija skica kako da se očuva dragoceno novo hrišćansko iskustvo, ali delo posvećenja nije opisano dublje i detaljno. Dopunjujuće delo, *Obraćenje i posvećenje*, pokriva ovaj aspekt potpunije i može se nabaviti od Adventne crkve subotnjeg od-mora.

Božji plan za svako od njegove dece je pobeda i mir, a ne poraz i beda. Neka svako od nas raskine sa sebe okove greha i živi onako kako je Bog predvideo. Tada ćemo uživati u mnogim blagoslovima i bićemo oспособljeni da kroz nas i drugi budu blagosloveni.

Sadržaj

Uvod.....	7
Prvi deo: Problem.....	9
Drugi deo: Rešenje	50
Treći deo: Posle novorođenja	84
Zaključak	94